

คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

พีรัชชัย แสันทวีเดช

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ประกาศนียบัตรคริสต์ศาสนศาสตร์

วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2564

ชื่อเรื่อง: คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย
ผู้จัดทำ: พีรัชชัย แสนทวีเดช
ชื่อปริญญา: ประกาศนียบัตรคริสตศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ: ผศ.ดร.สาธัญญ์ บุญเกียรติ
วันที่อนุมัติผลงาน: 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
สถาบันการศึกษา: มหาวิทยาลัยพายัพ

รายชื่อคณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ:

1. _____ ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์)
2. _____ กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ผศ.ดร.สาธัญญ์ บุญเกียรติ)
3. _____ กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.ฟลอเรียน เฟิร์ก)
4. _____ กรรมการ
(ดร.สกุณี เกรียงชัยพร)

สงวนลิขสิทธิ์ © พีรัชชัย แสนทวีเดช
มหาวิทยาลัยพายัพ 2564

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย” “เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรคริสต์ศาสนศาสตร์วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่มอบวิชาความรู้และให้คำปรึกษาในทุก ๆ ด้าน ทั้งยังห่วงใยและคิดถึงในคำอธิษฐานตลอดมา

ขอขอบคุณอาจารย์ ยุคก้าร์ เฮลเล่ และ อาจารย์ สาธัญญ์ บุญเกียรติ ที่ให้คำปรึกษาเฉพาะด้านในการทำค้นคว้าอิสระ รวมถึงอาจารย์ฝ่ายวิชาการที่ได้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบเพื่อให้งานค้นคว้าอิสระมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอขอบพระคุณองค์กรมิชชันนารีฟินแลนด์ และสภาคริสตจักรลูเธอรันในประเทศไทยที่ทำให้ความอนุเคราะห์สนับสนุนด้านทุนการศึกษาตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณ บิดา มารดา เพื่อนร่วมชั้นเรียน และสมาชิกคริสตจักรที่มอบกำลังใจเสมอมาตลอดระยะเวลา 3 ปี ที่ได้ศึกษาอยู่ในสถาบันวิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ

“ที่สำคัญที่สุด” ขอขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยความรักและพระเมตตาที่ได้เปิดทางให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดี ๆ ที่ได้เข้าศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อีกครั้งที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ นับว่าเป็นพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อข้าพเจ้า ขอถวายเกียรติทั้งสิ้นแด่พระองค์เพียงผู้เดียว

พีรัชชัย แสนทวีเดช

พฤษภาคม 2564

ชื่อเรื่อง:	คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย
ผู้จัดทำ:	พีรัชชัย แสนทวีเดช
ชื่อปริญญา:	ประกาศนียบัตรคริสต์ศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ:	ผศ.ดร.สาธน์ญ บุญเกียรติ
วันที่อนุมัติผลงาน:	2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
จำนวนหน้า:	48 หน้า
คำสำคัญ:	คริสต์ศาสนศาสตร์ บาปกรรม บริบทไทย

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการค้นคว้าอิสระนี้เพื่อให้มีคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทไทยบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทของสมาชิกคริสตจักรและผู้เชื่อทั้งหลาย เพื่อจะได้รับการเปลี่ยนแปลงมุมมองความเข้าใจและความเชื่อเรื่องบาปกรรมในทางที่ถูกต้องมั่นคงบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์

เพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ข้างต้น วิจัยนี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและรูปแบบความเชื่อของคริสเตียนไทย หรือ คริสเตียนเข้าใจคริสต์ศาสนศาสตร์ว่าด้วยเรื่องบาปกรรมสอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์มากน้อยเพียงใด? ศึกษาถึงเบื้องหลังการกำเนิดศาสนา วิวัฒนาการทางความเชื่อและศาสนาที่กลายเป็นกระแสนิยมของสังคม ทั้งพบปรากฏการณ์ผสมผสานความเชื่อเข้ารวมกันได้ อย่างลงตัว และศึกษาแนวทางเพื่อการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทไทยบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และเหมาะสมกับบริบทไทย

หลังจากศึกษาวิธีการดำเนินงานแล้ว ศึกษาต่อเนื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย ได้แก่ รากฐานความเชื่อไม่มั่นคง ผลกระทบจากอิทธิพลความเชื่อเดิม และขาดความเข้าใจเรื่องบาปกรรม เพื่อนำปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มาสร้างเป็นแนวทางที่เหมาะสมต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทยบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์และเริ่มต้นด้วยการสร้างรากฐานความเชื่อให้มั่นคงโดยเริ่มจากหลักความเชื่อพื้นฐานคริสเตียน และสร้างความเข้าใจใหม่เรื่องบาปกรรมระหว่างวัฒนธรรมไทยกับคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ และนำมาสร้างเป็น “คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย”

Title: The Christian Theology of sin in Thai context.
Researcher: Peerachai Santaweedet
Degree: Certificate in Christian Theology
Advisor: Rev. Satanun Boonyakiat (Ph.D)
Approval Date: February 2, 2021
Institution: Payap University, Chiang Mai, Thailand
Number of Pages: 48 pages
Keywords: Theology, sin, Thai context

ABSTRACT

The objective of this independent research is to provide a Christian theology of sin, which is both compatible with Thai context and biblically based. It is the hope of the researcher that the findings of the study can serve as useful material for the churches and Thai Christians for acquiring correct and robust understanding of the problem of sin which is based on the Bible.

In order to respond the purposes stated above, this study examines the understanding on sin of Thai Christians; is their understanding on sin correct in the light of the Bible? This study also pays attention to the development of various beliefs, which have become a widely accepted part and parcel of the Thai society.

Last section of this study examines various factors which affect the understanding of sin in Thai context. These factors include strong foundations of faith, influences of previous and prevalent beliefs and the insufficient understanding of sin. These factors are then used in constructing a relevant understanding on sin in Thai context, which is based on the biblical foundation. Building up a firm foundation of faith begins from the Christian catechesis which also aims at achieving a new and relevant, biblically based understanding of sin in the context of Thai culture. The present study also suggests a theology of sin which is suitable for Thai Christians.

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
1.3 ขอบเขตของการศึกษา.....	4
1.4 ปัญหาการวิจัย.....	4
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น	4
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา.....	4
บทที่ 2 เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 หลักคำสอนจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรม	5
2.2 หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ เรื่องบาปกรรม.....	12
2.3 มุมมองของคริสตจักรลูเธอรันเรื่องบาปกรรม	17
2.4 บริบทสังคมไทยในปัจจุบันเรื่องบาปกรรม	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินงาน.....	29
3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร	29
3.2 สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย	31
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
4.1 ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย.....	33
4.2 แนวทางที่เหมาะสมต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	44
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	44
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	45
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	48
บรรณานุกรม.....	49
ประวัติผู้เขียน.....	52

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการศึกษาลักษณะความเชื่อวิถีไทยโดย ภณกุล ภวคุณวรกิตต์ (2555) พบว่าในอดีตคนไทยนับถือศาสนาผีผสมกับการกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือธรรมชาติต่าง ๆ หลังจากนั้นศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเข้ามามีอิทธิพลทางความเชื่อส่งผลให้ความเชื่อของคนไทยพัฒนากลายเป็นความเชื่อแบบพราหมณ์-ผีและตามมาด้วยศาสนาพุทธภายหลังจึงถูกต่อยอดกลายเป็นความเชื่อแบบพุทธ-พราหมณ์-ผีที่ผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างลงตัว ผู้วิจัยเองเติบโตมาในสังคมไทยมานานอาศัยอยู่ตอนเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่จำนวนมากและหลากหลาย เช่น ลahu อาข่า ลีซอ กระเหรี่ยง ฯลฯ พบว่าภูมิหลังความเชื่อเดิมส่วนใหญ่มาจากศาสนาผีสางเทวดา หรือ เทพเจ้า หนังสือความเชื่อ ศาสนา จริยธรรม เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภูมิหลังความเชื่อศาสนาของวิถีไทยไว้ว่า

ก่อนที่ศาสนาพุทธจะเข้ามาสู่ราชอาณาจักรไทยประชาชนส่วนใหญ่ นับถือลัทธิพื้นเมืองตามที่สืบทอดกันมา ศาสนาพุทธเข้ามาสู่ดินแดนที่เป็นราชอาณาจักรไทย ปัจจุบันในกษัตริย์ของอินเดียส่งเข้ามาเผยแพร่พระพุทธศาสนาในดินแดนสุวรรณภูมิ ศาสนาซึ่งมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยทั้งด้านวรรณกรรมและพิธีกรรมในราชสำนัก อีกศาสนาหนึ่ง คือ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และเชื่อว่าเข้ามาก่อนสมัยสุโขทัย เนื่องจากพบโบราณสถานและรูปสลักเทพเจ้า ซึ่งสร้างขึ้นตามความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เป็นจำนวนมากในราชอาณาจักรไทยโดยโบราณสถานและรูปสลักเทพเจ้าดังกล่าวมีอายุประมาณพุทธศตวรรษที่ 9-10 หรือ เก่ากว่านั้น อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ของราชอาณาจักรไทยได้ทำนุบำรุงศาสนาพุทธนิกายเถรวาทให้เจริญรุ่งเรือง ประดิษฐานมั่นคงสืบมาจนถึงปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท 95% เป็นศาสนาประจำชาติโดยพฤตินัย ทั้งนี้เพราะมีบัญญัติไว้ใน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 9 ว่า พระมหากษัตริย์ ทรงเป็นพุทธมามกะและทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภก ที่เหลือนับถือศาสนาอิสลาม 4% ศาสนาคริสต์และอื่น ๆ 1% (พูลศักดิ์ สุขทรัพย์ทวีผล, 2559, น. 162)

ความเชื่อแบบพุทธ-พราหมณ์-ผี ของคนไทยเป็นรากฐานของความเชื่อเรื่อง “กฎแห่งกรรม” เมื่อผู้วิจัยติดตามข่าวสารจากโทรทัศน์ หรือ หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ก็พบว่าอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยทุก ๆ วัน บ้างก็บาดเจ็บสาหัส บ้างก็เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจำนวนมากทีเดียวในโลกปัจจุบัน สังเกตพบว่าเมื่อใดก็ตามที่เกิดการสูญเสียอย่างหนักเช่นนี้ สังคมมองว่าเป็นเพราะผลแห่งกรรมที่เขาสมควรได้รับ ส่วนครอบครัวผู้สูญเสียเองก็ต้องทำใจรับการสูญเสียนี้และสำคัญว่ามันเป็นผลแห่งกรรมสิ่งเดียวที่ทำได้ คือทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้ตาย เช่นเดียวกับ ท. เลียงพิบูลย์ (2518) เล่าว่า “เด็กหญิง เพ็ญศรี อายุเพียง 10 ขวบ เธอเที่ยวขายพวงมาลัยตามท้องถนน ตามสถานที่หย่อนใจตามหน้าบาร์ เพื่อหารายได้มาเลี้ยงแม่และน้อง ๆ อีก 3 คนแต่แล้วเธอก็ถูกรถยนต์ของนักท่องราตรีชนตายในขณะที่ขายพวงมาลัยเพื่อนำเงินมาเลี้ยงครอบครัว” ผู้เล่าเรื่องนี้ต้องการจะบอกว่าเด็กหญิง เพ็ญศรี อายุยังน้อยและยังเด็ก แต่เธอต้องมาจบชีวิตลงก่อนเวลาอันควรสมควรแล้วกรรมของเธอในชาติก่อนตามทันในช่วงเพียงแค่อายุยังอ่อนวัย

เนื่องจากคริสเตียนไทยเติบโตและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมไทยจึงพบว่าบ่อยครั้งที่คริสเตียนไทยยังมีวิถีชีวิตแบบผสมผสานความเชื่อเดิม ดังที่หนังสือ *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว : มุมมองใหม่* ระบุว่า “สำหรับคริสเตียนไทย แม้จะเชื่อในพระเจ้าพระผู้สร้าง แต่บ่อยครั้งที่คริสเตียนไทยรู้สึกว่พระเจ้าทรงเป็นเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ห่างไกล นอกจากนั้น คริสเตียนบางคนยังอยู่ใต้อิทธิพลของความเชื่ออื่น ๆ” (สาธัญญ์ บุญเกียรติ, 2017, น.47)

การที่ผู้เชื่อผสมผสานความเชื่อคริสเตียนกับความเชื่อเดิมนั้นสามารถเห็นได้จากตัวอย่างของครอบครัวหนึ่ง ดังนี้ มีสมาชิกคริสตจักรครอบครัวหนึ่งที่เป็นครอบครัวใหญ่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน วันหนึ่งลูกชายคนโตฆ่าตัวตายโดยไม่รู้สาเหตุแรงจูงใจในการจบชีวิตตนเอง ต่อมาภรรยาของท่านเองถูกจับฐานค้ายาเสพติดและอยู่เรือนจำ ส่วนลูกสาวที่ทำงานต่างประเทศทั้งคู่ครอบครัวแตกแยกกัน กระทั่งหย่าร้างกันที่สุดในที่สุดและลูก ๆ ที่อยู่ในความดูแลของตากลายเป็นลูกไม่มีพ่อ เหตุการณ์ล่าสุดลูกสาวคนโตที่อยู่ต่างจังหวัดกลับมาเพื่อช่วยเลี้ยงหลานๆ แต่ทว่าเธอก็ตั้งท้องแก่พร้อมที่จะคลอด อีกไม่นานเธอก็คลอดลูกแฝดหญิง เวลาผ่านไปประยะหนึ่งเกิดเหตุการณ์เลวร้ายขึ้นอีกครั้ง คือ ขณะที่ลูกแฝดนอนหลับอยู่ในบ้านมีเด็กสองคนวิ่งเล่นกันและถูกเหยียบทับทารกน้อยคนหนึ่งซึ่งนอนหลับอยู่จน

ห้องแตกจึงเข้ารักษาโรงพยาบาลเป็นเวลากว่าสามเดือน และมีเหตุการณ์อีกมากมายที่ดูเหมือนครอบครัวนี้เผชิญปัญหาอยู่ตลอดชั่วชีวิต ผู้เชื่อกันนี้กล่าวถึงชีวิตครอบครัวของท่านว่า “ที่ครอบครัวของผมเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ นานาอย่างไม่จบไม่สิ้น เพราะเป็นผลของบาปกรรมที่ตัวผมเองได้ก่อไว้ในอดีต” เพราะชีวิตในอดีตของท่านเป็นนักค้ายาเสพติดข้ามชาติ เคยฆ่าเพื่อนร่วมทางไปหลายคน เพื่อการแย่งชิงเงินที่ได้มาจำนวนมาก”

อิทธิพลจากเหตุการณ์ในอดีต ท่านจึงเชื่อเพียงว่า “กรรม” ที่เขาก่อไว้ในอดีต ส่งผลตามสนองในวันนี้ และต้องจ่ายอมชดใช้ในปัจจุบันถึงแม้เชื่อพระเยซูแล้วก็ตาม นี่เป็นเพียงตัวอย่างปัญหา ด้านความเชื่อที่พบเห็นในกลุ่มผู้เชื่อ เมื่อเทียบกับพระคัมภีร์ กาลาเทีย 6:7-10 เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลงก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร และ โคลโลสี 3:25

ดังนั้นประสบการณ์ความเชื่อที่กล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับข้อพระคัมภีร์นี้หรือไม่ อย่างไรก็ตามยังมีเรื่องราวประสบการณ์อีกมากมายที่เกิดในลักษณะนี้และความทุกข์จะฝังลึกอยู่ในกันบังแห่งหัวใจ ซึ่งบางอย่างเราไม่เข้าใจด้วยเช่นกันว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และข้อเท็จจริงเป็นเช่นไร

จากประสบการณ์ข้างต้นผู้วิจัยสันนิษฐานได้ว่าเหตุที่คริสเตียนเชื่อเรื่องกรรมอย่างแรงกล้า อันเนื่องมาจากศาสนาของคนไทยเกิดขึ้นจากการผสมผสานหลายความเชื่อศาสนาเข้ารวมกันจนกลายมาเป็นประเพณีวัฒนธรรมของคนไทยจนถึงปัจจุบัน “กรรม” เป็นอีกหลักคำสอนหนึ่งที่สำคัญของคนไทย วิธีการหลุดพ้นจากกรรมได้ด้วยอภัยการพึ่งตนเอง เช่น ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ทำนองเดียวกันคริสเตียนในบริบทไทยมีภูมิหลังความเชื่อมาจากพุทธศาสนา แม้ว่าเป็นผู้เชื่อก็จริงแต่ยึดความเชื่อบางประการจากศาสนาเดิม เช่น เชื่อวันที่เป็นมงคล การตั้งชื่อ และ บาปกรรม เป็นต้น

พิน ดอกบัว (2539) ได้กล่าวถึงวิถีชีวิตคริสเตียนของคนไทยไว้ว่าคริสเตียนไทยส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตและพื้นเพความเชื่อมาจากศาสนาพุทธแก่นความเชื่อเน้นเหตุและผลเป็นหลักกรรมของการดำเนินชีวิต ผู้วิจัยมองว่าจะส่งผลกระทบต่อชีวิตด้านจิตวิญญาณของคริสเตียนไทย ถึงแม้ว่าเป็นคริสเตียนแล้วก็ตามแต่ยังมีความคิดเรื่องกรรมคล้ายกับชาวพุทธ หากคริสเตียนไทยมีความเชื่อที่ไม่มั่นคง ไม่ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอและขาดคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทไทยคริสเตียนไทยก็จะมีเชื่อที่ไม่ต่างจากสังคมไทยทุกวันนี้ ดังนั้นผู้วิจัยต้องการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทสังคมไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมบนพื้นฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์
2. เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมจากมุมมองของหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และมุมมองของคริสตจักรลูเธอรัน
3. เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมต่อบริบทไทย

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาเรื่องบาปกรรมจากวรรณกรรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และสอดคล้องกับบริบทสังคมไทย

1.4 ปัญหาการวิจัย

มุ่งเน้นการศึกษาอิทธิพลคำสอนของพุทธศาสนาเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ที่มีผลต่อความเข้าใจในพระคริสตธรรมคัมภีร์ของคริสเตียนเรื่อง “บาปกรรม” เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่ออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับคริสเตียนในบริบทไทย

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

มีผลงานวิจัยคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทยสามารถตอบสนองต่อความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของคริสเตียนไทยให้ถูกต้องบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์และผู้เชื่อทั้งหลายสามารถมีชีวิตได้อย่างมีอิสระเป็นไทยอย่างแท้จริงในพระเยซูคริสต์

บทที่ 2

เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยเป็นผู้เชื่อที่อยู่ในองค์การสภาคริสตจักรลูเธอรันในประเทศไทย ดังนั้น การนำเสนอเอกสารและวรรณกรรมอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ที่สอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอมุมมองของหลักคำสอนจากคริสตจักรลูเธอรันเพิ่มเติมไว้ ทั้งนี้อำนาจและความจริงสูงสุดอยู่บนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น ส่วนวรรณกรรมอื่น ๆ สามารถเป็นได้เพียงส่วนประกอบของเนื้อหา ซึ่งไม่สามารถเทียบเทียบเท่ากับอำนาจสูงสุดของพระคริสตธรรมคัมภีร์

จากการศึกษาพบว่าศาสนาต่าง ๆ ในสังคมไทยต่างมีหลักคำสอนเรื่องบาปกรรมที่แตกต่างกันออกไปซึ่งรวมถึงสาเหตุและผลลัพธ์ของการเกิดบาปแล้วนำมาสู่การอ้างถึงผลของบาปกลายเป็น “กรรม” ที่ต่างกันด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอหลักคำสอนของคริสต์ศาสนาเป็นพื้นฐานในการค้นคว้าอิสระนี้โดยอาศัยใช้โครงสร้างในการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ตามแบบหนังสือ*คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว* : มุมมองใหม่ เขียนโดย สาธัญญ์ บุญเกียรติ ไว้ดังต่อไปนี้

1. หลักคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรม
2. หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ เรื่องบาปกรรม
3. มุมมองของคริสตจักรลูเธอรันเรื่องบาปกรรม
4. บริบทสังคมไทยในปัจจุบันเรื่องบาปกรรม

2.1 หลักคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรม

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสูงสุดของชีวิตคริสเตียน พระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นที่มีอำนาจและความจริงสูงสุดในเรื่องพระเจ้า พระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นที่ปลอดภัยและเชื่อถือได้ และพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นทางออกสำหรับความรอดต่อโลกนี้

การถืออำนาจสูงสุดของพระคริสตธรรมคัมภีร์และความรอดที่แท้จริงคริสตจักรนิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant Reformation) ยึดเสาหลัก 5 ประการ ได้แก่ “พระคริสตธรรมคัมภีร์

เท่านั้น (โซลา สคริปทูรา) พระคุณเท่านั้น (โซลา กราเทีย) ความเชื่อเท่านั้น (โซลา ฟิเด) พระคริสต์เท่านั้น (โซลัส คริสตัส) และพระสิริจึงมีแต่พระเจ้าผู้เดียว (โซลี เดโอ กลอริอา)” (รุ่ง เรืองสันต์อาจิณ, 2018, น. 17-22) ส่วนคริสตจักรสายลูเธอรันยึดเสาหลัก 4 ประการเท่านั้น ได้แก่ พระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น พระเยซูคริสต์เท่านั้น พระคุณเท่านั้น และความเชื่อเท่านั้น (บรรจบ กุสาวดี, 2012) ผู้วิจัยพบว่าเสาหลักทั้งหมดนี้รวมอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ขณะที่คริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก (Roman Catholic) สอนว่า “พระคริสตธรรมคัมภีร์พร้อมกับธรรมเนียมศักดิ์สิทธิ์เป็นบรรทัดฐานสูงสุดของความเชื่อคริสเตียน”(บรรจบ กุสาวดี, 2012 น.20) เพราะฉะนั้นคริสตจักรโรมันคาทอลิกเชื่อว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ ธรรมเนียมประเพณี และพระศาสนจักรมีอำนาจเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม คริสตจักรโปรเตสแตนต์มีจุดยืนความเชื่อเดียว คือ พระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นเป็นบรรทัดฐานสูงสุดของชีวิตคริสเตียน ดังนั้นการอ้างวรรณกรรม หรือแหล่งข้อมูลต้องอาศัยพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานในการศึกษาลักษณะและความหมายของคำสอนเรื่องบาปกรรม ดังนี้

“บาป” ภาษากรีกเรียกว่า “ἁμαρτον ฮามาทอน” (เอชรา โมทนาพระคุณ, 2020) ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “sin” ลักษณะรูปลักษณ์ของบาปตามความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เห็นว่าเกี่ยวข้องกันระหว่างความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า เช่น คนชาติอิสราเอลละเมิดกฎบัญญัติของพระเจ้าโดยหันไปกราบไหว้รูปเคารพ เป็นต้น การที่มนุษย์ละเลยในกฎหมายที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ (พระบัญญัติ 10 ประการ) หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ออกมาทางร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณอันเป็นเหตุให้พระเจ้าเสียพระทัยเป็นบาปทั้งสิ้น เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์เที่ยงแท้จึงทรงรังเกียจบาป ฉะนั้นลูกของพระเจ้าต้องมีความพยายามใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์และเดินตามแบบอย่างขององค์พระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เปิดเผยคำสอนเรื่องลักษณะบาปไว้ 2 ประเภท ได้แก่ บาปกำเนิด “Original Sin” (รม.5:12) และบาปที่เกิดจากการประพฤติ “Action Sin” (บัญญัติ 10 ประการ) ซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อธิบายที่มาที่ไปไว้ดังต่อไปนี้

2.1.1 บาปกำเนิด (Original Sin)

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าบาปกำเนิดถือกำเนิดขึ้นเมื่อมนุษย์คู่แรกไม่เชื่อฟังพระเจ้า ปฐมกาล 3:1-24 คือ มารซาตานมาล่อลวงเอวาในรูปของงู ล่อให้กินผลไม้จากต้นหนึ่งซึ่งเป็นต้นไม้ที่ห้าม แต่เอวาละเลยคำสั่งของพระเจ้าโดยการฟังคำล่อลวงของงูและได้กินผลไม้ นั้น เมื่อนั้นเขาทั้งสองล้มลงในความบาปและความตายได้ครอบงำ ผลของความบาปตกทอดมาสู่ลูกของเขา คือคาอิน

กับอาเบลฆ่ากันเอง ตลอดจนส่งผลไปถึงมวลมนุษยชาติพันธ์ ดังที่ อาจารย์ เปาโล กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป” (รม.5:12) พระคริสตธรรมคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่ามนุษยย์ทุกคนจะต้องรับผลแห่งบาปที่อาดัมเอวาได้ก่อไว้ในสวนเอเดนโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ และไม่มีกรยกเว้นชาติศาสนาอื่นแต่อย่างใด แต่หมายถึงมนุษยย์ทุกคนที่เกิดมาบนโลกนี้ไม่สามารถหนีพ้นจากบาปตัวนี้ได้ พระธรรม โรม 5:19 กล่าวว่า “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” เพราะฉะนั้นทุกคนที่เกิดมาบนโลกย่อมต้องรับผลบาปนี้จากมนุษยย์คู่แรกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า มันเป็นบาปที่ไม่เกี่ยวข้องกับเราโดยตรง หรือทว่าเกี่ยวข้องกับเราทางอ้อม หรือเชื้อสายจากรุ่นสู่รุ่นจนถึงคนทุกชั่วอายุสมัยถึงปัจจุบัน และ อาจารย์ เปาโล ยืนยันอีกว่าความตายก็ได้ครอบงำตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม “เพราะทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า”(รม.3:23) พระธรรมตอนนี้เป็นที่เข้าใจได้ว่าแต่เดิมมนุษยย์มีพระสิริและเต็มล้นด้วยสง่าราศีเสมือนพระเจ้า คือการไม่มีบาป แต่ปัญหา คือ ผลของบาปส่งผลให้มนุษยย์เห็นผิดเป็นชอบยึดตนเองแสวงหาคำตอบและพึ่งพาตนเองจนลืมนพระเจ้าและตัดความสัมพันธ์กับพระเจ้าไป นอกจากนี้พระธรรมข้อนี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อไม่มีพระเจ้า มนุษย์ก็ตกอยู่ในบาปอย่างเลี่ยงไม่ได้

จากการศึกษาต่อไปพบว่าไม่เพียงแต่บาปทำลายมนุษยย์เท่านั้น แต่ได้ทำลายสรรพสิ่งทั้งหลายที่ทรงสร้างนั้นด้วย ผูกมัดอยู่ในกฎของอนิจจัง (โรม.8:19-20) จากข้อพระคัมภีร์ที่อ้างไว้ข้างต้น อาจารย์เปาโลกำลังบอกถึงจุดเริ่มต้นของบาป ความสำคัญของบาปนั้นและมีวิวัฒนาการอย่างไร มีอิทธิพลต่อโลกนี้อย่างไร หรือ สามารถกล่าวได้ว่ามันคือ “ผลของบาป” ที่ตกทอดมาถึงคนทุกยุคทุกสมัยและแผ่ขยายไปทั่วบนแผ่นดินโลก คนเสื่อม สรรพสิ่งทั้งหลายเสื่อม พระสิริของพระเจ้าเสื่อมลงเพราะบาปนี้

เมื่อบาปกำเนิดได้มีอำนาจเหนือมนุษยย์ทุกคนดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แล้วมนุษยย์จะสามารถหาทางออกแก้ไขบาปนี้ได้อย่างไร? และโดยอาศัยผู้ใด? แน่นอนพระเจ้าเป็นทางออกและทรงช่วยให้หลุดพ้นจากบาปกำเนิดนี้โดยพระองค์เอง มิใช่เป็นการ “พึ่งตนเอง” เพราะมนุษยย์ไร้เดียงสาไม่มีทางที่จะสามารถช่วยตนเองให้หลุดพ้นจากบาปนี้ได้ วิธีการหลุดพ้นปัญหานี้ตามคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือ เชื่อและการบังเกิดใหม่เท่านั้น ซึ่งความสำคัญของการบังเกิดใหม่ได้ยกมาบางประการดังต่อไปนี้

“บังเกิดใหม่ คือ การรับสิทธิเป็นลูกของพระเจ้า” กิตติคุณ ยอห์น 1:13 พระเยซูตรัสว่า เราได้รับสิทธิเป็นลูกของพระเจ้านี้ได้เกิดขึ้นจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้กระทำให้เราเกิดใหม่ในพระองค์ เช่นเดียวกับการสนทนาระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส ในกิตติคุณ ยอห์น 3:1-16 ความจริงนิโคเดมัสเป็นถึงระดับอาจารย์รัฐกฏบัญญัติของโมเสสเป็นอย่างดีเยี่ยม พระเยซูทรงทราบถึงความรู้เรื่องพระเจ้าของนิโคเดมัส แต่พระองค์ต้องการเชื่อเชิญให้เขาได้บังเกิดใหม่อีกครั้งในพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า คนที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นพระวิญญาณ เป็นที่เข้าใจว่าคนเราเกิดแรกจากท้องมารดา ซึ่งเป็นการเกิดฝ่ายเนื้อหนัง แต่พระองค์ทรงบัญชาให้เราเกิดใหม่และรับสิทธิเป็นลูกของพระเจ้าอย่างแท้จริงผ่านพิธีบัพติศมาที่พระองค์ทรงสถาปนาขึ้น ทำนองเดียวกันมีข้อความหนึ่งในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงทิโมธี ความว่า “พระองค์ก็ทรงช่วยเราให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยผ่านการชำระให้บังเกิดใหม่และสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณองค์นี้แหละที่พระเจ้าประทานให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ผ่านทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต.3:5-6)

“บังเกิดใหม่ คือ การคืนดีกับพระเจ้า” จดหมายของอัครทูตเปโตรที่เขียนถึงคนต่างด้าวความหนึ่งว่า 1 เปโตร 1:3 การบังเกิดใหม่เป็นพระคุณอันเหลือของพระองค์ เพื่อให้เรามีความหวังที่ยั่งยืนและกลับคืนดีกับพระองค์ เข้าใจได้ว่าหลังจากมนุษย์คู่แรกล้มลงในความบาป ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าขาดไป หรือช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์มันไกลออกไปเหลือเกิน มนุษย์ไม่มีทางที่จะไปถึงพระเจ้าได้ด้วยกำลังของตนเอง แต่พระเจ้าต่างหากที่กลับมาหามนุษย์โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์

“บังเกิดใหม่ คือ การถูกสร้างใหม่” “ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดเก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะ กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร.5:17) การสร้างใหม่ในความหมายนี้ บางคนอาจตีความว่าแค่การกลับใจใหม่ หรือ การเปลี่ยนระบบความเชื่อใหม่ในพระองค์ก็เพียงพอ แต่ผู้วิจัยออกความเห็นจากการตีความพระธรรมข้อนี้ว่า การสร้างใหม่นี้หมายถึงสร้างใหม่ทั้งหมดของชีวิตในด้านมิติวิญญาณ เช่น สร้างใหม่จากเนื้อหนัง พันธกรรม ความเชื่อดั้งเดิม ระบบความคิด หรือ เรียกอีกนัยหนึ่งว่าลักษณะสร้างใหม่แบบองค์รวมของชีวิต “สวมชีวิตใหม่” (อฟ.4:24) และทุกคนที่ถูกสร้างใหม่จะครบบริบูรณ์เต็มที่ที่ไม่เหลือไม่ขาดสักเล็กน้อย เพราะเราได้รับความบริบูรณ์ของพระองค์มิใช่เราทำความบริบูรณ์ขึ้นมาเอง (กท.6:15, อฟ.2:10, รม.6:4)

“บังเกิดใหม่ คือทางแห่งพระคุณ” เอเฟซัส 2:8-9 ได้ยืนยันว่ามนุษย์รอดได้เพราะเป็นของประทานและพระคุณอันล้นพ้นของพระองค์สำหรับผู้ที่เชื่อในพระองค์ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ทำเอง และมนุษย์ไม่มีใครรอดได้ว่าตนรอดได้ด้วยกำลังของตน พระธรรมข้อนี้ต้องการจะสื่อความว่าทุกอย่างเริ่มต้นโดยพระองค์ เป็นมาโดยพระองค์ และสมบูรณ์ในพระองค์ ส่วนมนุษย์ไม่มีอะไรที่จะรอดอ้างต่อพระพักตร์พระเจ้าได้เลย หากไม่พึ่งในพระคุณของพระเยซูคริสต์

“บังเกิดใหม่ คือ ความรอด” “ซึ่งในสมัยก่อนไม่เชื่อฟังพระเจ้า คราวเมื่อพระเจ้าทรงรอดทน รอคอยให้กลับใจ ในสมัยโนอาห์ ขณะที่ท่านกำลังต่อเรือใหญ่ ในเรื่อนั้นมีน้อยคน คือแปดชีวิตรอด ผ่านน้ำ บัดนี้น้ำนั้นที่เล็งถึงพิบัติศมมาก็ช่วยพวกท่านให้รอดเช่นเดียวกัน ไม่ใช่เป็นการชำระมลทินทางกาย แต่เป็นการวิงวอนพระเจ้าเพื่อจะมีมโนธรรมที่ดี ความรอดนั้นมาโดยทางการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์” (1ปต.3:20-21)

จากสิ่งที่กล่าวไว้ข้างต้นทำให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนมีบาปกำเนิดอยู่แล้วตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เพราะทุกคนถือกำเนิดมาในบาป และค่าจ้างของบาปคือความตายทั้งฝ่ายเนื้อหนังจิตวิญญาณ แต่พระเมตตาอันล้นพ้นของพระเจ้า พระองค์ทรงมีแผนการสำหรับการไถ่เราให้พ้นจากบาปกำเนิดนี้โดยการบังเกิดใหม่ในพระองค์ผ่านทางพิบัติศมา ดังนั้นผู้ที่นับว่าเป็นผู้เชื่อและผ่านพิบัติศมาแล้ว เป็นไทย่างแท้จริงจากบาปดั้งเดิมนี้นี้ ดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายไม่มีความจำเป็นต้องกลับไปหมกมุ่นอยู่ในวนจรบาปกรรมทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

2.1.2 บาปที่เกิดจากการประพฤติ (Action Sin)

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าบาปประเภทนี้เกิดจากการทำผิดต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้า หรือ การประพฤติที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์ สามารถเกิดขึ้นได้กับผู้เชื่อทั้งก่อนและหลังการบังเกิดใหม่ในพิบัติศมาแล้วด้วยเช่นกัน อาจารย์ เปาโล กล่าวว่า “การมีธรรมบัญญัติและละเมิดบัญญัติก็เกิดบาป” (รม.2:25) และในพระธรรม โรม 3:10-18 ท่านอธิบายว่าไม่มีคนชอบธรรมเลย ทุกคนหลงผิด การไม่กระทำดี การพูดจาเลวร้าย การเดินหลงทางเข้าสู่ความชั่ว การไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข การไม่ยำเกรงพระเจ้า และการหันหลังให้พระเจ้า ทั้งนี้เป็นผลที่เรียกว่าบาปแห่งพฤติกรรมทั้งสิ้น

พระเยซูทรงสอนเรื่องบาปนั้นลึกซึ้งซึ้งมากกว่าการประพฤติผิดเสียอีก ดูจากพระธรรม มัทธิว 5:21-22 อย่าว่าแต่ฆ่าพี่น้องเลยแค่อารมณ์โกรธก็ถือว่าเป็นบาป ข้อ 27-28 อย่าว่าแต่ล่วงประเวณีแค่มองหญิงด้วยใจกำหนดก็ถือว่าเป็นบาป ข้อ 43-44 การโต้ตอบศัตรูโดยไม่รักเขาและไม่อิชฐานเผื่อ ก็ถือว่าเป็นบาป และ มัทธิว 7:1 การกล่าวโทษผู้อื่นก็ถือว่าเป็นบาป ดูเหมือนหลักธรรมของพระเยซูคริสต์

เน้นที่ความผิดบาปจากภายในจิตใจมากกว่าบาปที่เกิดจากการประพฤติภายนอก (ธรรมบัญญัติ) เมื่อเป็นเช่นนี้ “ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาปได้” (รม.3:20) นอกจากนี้บาปที่เกิดจากการประพฤติมีมากมายที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ เช่น การล่วงประเวณี (1คร.5:1-5) การหย่าร้างกัน (1คร.6:12-20) การนับถือรูปเคารพ (1คร.10:1-22) ผลของเนื้อหนัง (กท.5:19-21) ซึ่งพอสังเกตได้ว่าบาปแห่งการประพฤตินี้เกิดขึ้นได้กับทุกคน แต่ปริมาณของบาปจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับตัวทำ ซึ่งต่างจากบาปกำเนิด ดังเช่น กาลาเทีย 6:7-10 ผู้ใดหว่านอะไรลงก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านฝ้ายเนื้อหนังก็จะเกี่ยวเก็บความเปื้อนเน่า หรือผู้ที่หว่านพระวิญญาณก็จะเกี่ยวเก็บพระวิญญาณ กล่าวต่อไปว่าอย่าเมื่อยล้าในการทำดี จงทำดีต่อทุกคนและโดยเฉพาะต่อครอบครัวผู้เชื่อ ดังนั้นการหว่าน คือ การประพฤติ ส่วนเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร คือ ผลลัพธ์ที่ได้จากการประพฤติ ซึ่งสิ่งนี้เกิดขึ้นกับชีวิตผู้เชื่อขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้เท่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับโลกหน้า หรือ “ชาติหน้า” ตามคำสอนพุทธศาสนา

บาปประเภทนี้พุทธศาสนาเรียกว่า “ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว” ซึ่งมีความหมายเหมือนกันระดับหนึ่ง เทียบ (กท.6:7-10) แต่ต่างกันที่ผลลัพธ์ ดังนี้ พุทธศาสนาเชื่อว่าผลลัพธ์ที่ได้จากความดีความชั่วในชีวิตปัจจุบันมันเกี่ยวเนื่องจากกรรมในชาติก่อน ชาตินี้ และชาติหน้า ส่วนคริสต์ศาสนาเชื่อตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าผลลัพธ์ที่ได้จากความดีความชื่อนั้นแก้ไขได้โดยการสารภาพบาปและกลับใจใหม่เพื่อขอการอภัยบาปจากพระเจ้า มันจบลงที่โลกนี้เท่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับชาติก่อน หรือ โลกหน้า เพราะทุกสิ่งครบบริบูรณ์ในพระเยซูคริสต์ ดูตัวอย่าง “คำอธิษฐานที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนตอนหนึ่ง ความว่า “ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์” และวรรคสุดท้ายของหลักข้อเชื่ออัครธรรมทูตระบุว่า “การอภัยโทษบาป” สรุปสั้นๆว่าบาปประเภทนี้จะติดตัวเราไปตลอดชีวิตจนกว่าเราจะจากโลกนี้ไป ดูจาก 1 ยอห์น 1:8-10 ถ้าเราจะว่าเราไม่มีบาปเท่ากับว่าเราก็หลอกหลวงตนเองและความจริงไม่อยู่ในเราเลย แต่ถ้าเราสารภาพบาปพระองค์ทรงสัตย์ซื่อตามคำสัญญาของพระองค์ คือทรงโปรดยกบาปของเราให้หมดสิ้นทุกครั้งที่มีการสารภาพบาปอย่างจริงใจ เพราะ “ในพระเยซูนั้นเราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเราโดยพระกรุณาอันอุดมของพระองค์” (อฟ.1:7)

เกี่ยวกับการสารภาพบาป ลูเธอร์สอนว่า “การสารภาพบาปไม่ใช่เป็นเสียงหรือคำพูดของมนุษย์ที่ได้พูดออกมา แต่เป็นพระวอนของพระเจ้าผู้ทรงยกความผิดบาป เพราะเป็นคำพูดในฐานะ

ตัวแทนของพระเจ้าและโดยพระบัญชาของพระองค์ ไม่ควรบังคับผู้หนึ่งผู้ใดให้บรรยายชนิดบาปต่างๆ อย่างละเอียดเพราะเป็นไปได้ ดังนักศาสนศาสตร์ (Chrysostom) กล่าวว่า “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเจ้า จงสารภาพกับองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้พิพากษาที่แท้จริงในคำอธิษฐานของท่าน ทูลพระองค์ถึงความผิดบาปของท่าน มิใช่ด้วยถ้อยคำ แต่ด้วยมโนธรรมของท่าน” (บทแสดงศรัทธาแห่งอ็อกสเบิร์ก, 1987 น.12)

พระเยซูเปรียบคนบาปเหมือนแกะที่หลงไป (ลก.15:1-7) ตำหนิความผิดของพวกสะดูสี คือ พวกเขาไม่รู้พระคริสตธรรมคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (มก.12:24-27) ความผิดบาปต่อธรรมชาติ (รม.1:27, ทต.3:3) เปาโลนิยามชีวิตที่ปราศจากพระคริสต์ว่าเป็นเรื่องโง่ ไม่เชื่อฟัง หลงผิด การทำบาปผิดต่อร่างกายตนเองก็เป็นการทำผิดต่อวิหารของพระเจ้า (1คร.3:16-17) และ เจ.ไอ. แพคเกอร์ (1997) ได้อธิบายตีความพระธรรมมัทธิว 22:37-40 อย่างเข้าใจง่ายขึ้นดังต่อไปนี้

พระเยซูทรงสรุปกฎศีลธรรมนี้ไว้ในพระบัญญัติข้อใหญ่สองประการ คือ จงรักพระเจ้าของเจ้าและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ซึ่งพระองค์กำลังชี้ให้เราเห็นว่าคำสอนทางด้านศีลธรรมจริยธรรมทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมทั้งพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ล้วนครบสมบูรณ์ในพระบัญญัติสองข้อใหญ่นี้ นอกจากนี้คำสอนทางด้านศีลธรรมของพระคริสต์และอัครสาวกก็คือ กฎที่มีมาแต่เดิมในแง่มุมที่ลึกซึ้งขึ้น และเป็นการนำพระบัญญัติเดิมมาประยุกต์ให้เข้ากับสภาวะการณ์ใหม่ คือกับชีวิตในแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งพระผู้ไถ่ทรงครอบครองอยู่ และในยุคของพระวิญญาณหลังวันเพนเทคอส ซึ่งประชากรของพระเจ้าได้รับการทรงเรียกให้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างชาวสวรรค์ในหมู่ผู้เชื่อเพื่อเป็นวัฒนธรรมของพระเจ้าที่ทวนกระแสต่อโลกนี้

สติฟ ซ็อคโคลานตี (2555) ได้อธิบายอำนาจของความผิดบาปไว้ ซึ่งมีความหมายเดียวกับพระธรรม ยากอบ 2:10 เพราะว่าผู้ใดรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด ในขณะที่พระพุทธรเจ้าเองก็ทรงสอนว่าหากคน ๆ หนึ่งทำบาปข้อหนึ่งก็เท่ากับว่าเขาทำผิดหมดทุกข้อ ในพระธรรมโรม 4:3-8 อาจารย์เปาโล เตือนว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า คือ เป็นคนบริสุทธิ์ ไม่ล่วงประเวณี อย่าใช้ชีวิตตามชาวโลก ไม่ให้เป็นคนลามก โคลสี 3:25 ใครทำผิดก็ได้ผล

ตามความผิดนั้น นอกจากนี้ลักษณะของบาปที่เกิดจากการประพฤตินี้ปรากฏอยู่มากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่น ความบาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ เป็นผลพวงของพญามาร การอธรรมทุกอย่าง ผู้ที่ไม่มีชีวิต การกระทำที่มีได้เกิดจากความเชื่อ สิ่งชั่วที่ออกมาจากจิตใจ ผลของตัณหา และการกบฏต่อพระเจ้า (1ยน. 3:4-8, ยน.8:44, 1ยน.5:17, ยก.4:17, รม.14:23, มธ.15:19, ยก.1:15, ฉธบ.9:7, ยชว.1:18)

2.2 หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ เรื่องบาปกรรม

นอกจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการค้นคว้าอิสระแล้ว วรรณกรรมอื่น ๆ ที่นักศาสนศาสตร์ได้เป็นพยานถึงความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าโดยเนื้อหาสอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งมีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาศาสนศาสตร์เรื่องบาปของหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ บางท่าน พร้อมกับเสนอมุมมองคำสอนของคริสตจักรลูเธอรันที่สอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์มาสนับสนุนเพื่อเป็นพยานหลักฐานอ้างอิงสำคัญที่สามารถช่วยให้เรื่องราวที่พระเจ้าเปิดเผยผ่านทางพระคริสตธรรมคัมภีร์ทรงคุณค่ามากขึ้น นอกจากนี้การศึกษาหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ จะช่วยให้เราเข้าใจความหมายและเนื้อหาในพระคริสตธรรมคัมภีร์มากกว่าการหยิบอ่านพระคัมภีร์เท่านั้น และช่วยให้เรามองทะลุทะลวงที่กว้าง จับประเด็นได้อย่างถูกต้องปลอดภัยในประเด็นที่เราต้องการจะศึกษานั้น แต่อย่างไรก็ดีความจริงสูงสุดต้องเป็นพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น

ในงานเขียนนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะเจาะจงด้านลักษณะ ความหมาย และผลลัพธ์ที่ได้จากบาป และเทียบเคียงระหว่างพระคริสตธรรมคัมภีร์และหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ซึ่งมีการอธิบายที่หลากหลายดังต่อไปนี้ ศาสนาอื่น ๆ มองคริสต์ศาสนาว่า “เป็นกลุ่มคนที่เชื่อว่า ชีวิตในโลกนี้มีเพียงครั้งเดียว เมื่อตายไปแล้วจะไปอยู่บนสวรรค์หรือนรกชั่วนิรันดร์ เพราะฉะนั้น นรก-สวรรค์จึงเป็นโลกนิรันดร์ ส่วนโลกนี้ก็เพียงโลกชั่วคราวเป็นเพียงสถานที่อาศัยเพื่อสร้างบุญ สร้างบาป เพื่อไปสู่โลกหน้าเท่านั้น นรกเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน พระเยซูทรงสงสารมนุษย์ ไม่อยากให้มนุษย์ตกนรก จึงทรงรักให้มนุษย์เชื่อท่าน ใครที่เชื่อก็จะรอดพ้นจากนรก ดังที่พระองค์กล่าวว่า เราเป็นแสงสว่างแห่งโลก” (ศรีบัว บัวโรย, 2559) เมื่อเทียบกับคำสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ผู้วิจัยมองว่าความคิดดังกล่าวมีทั้งความจริงและไม่จริงผสมอยู่ กล่าวคือ เห็นด้วยกับสวรรค์-นรกมีอยู่จริง แต่ที่ไม่เห็นด้วยเรื่องมนุษย์เกิดมาเพื่อสร้างบุญ สร้างบาป นี้ไม่ใช่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ความจริงแล้วความเชื่อคริสเตียนเป็นมากกว่าเรื่องสวรรค์ หรือนรก เพราะพระเจ้าทรงมีประสงค์สำหรับทุกคนให้

รับใช้พระองค์ เทียบพระมหากษัตริย์ของพระเยซูคริสต์ มัทธิว 28:18-20 ฉบับมาตรฐาน 1971 ระบุไว้ว่า

พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค

ในปฐมกาล บทที่ 1 เรื่องการทรงสร้างสรรพสิ่งและทรงสร้างมนุษย์คู่แรก นักศาสนศาสตร์อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่าอาดัมเป็นบิดาของเผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งหลายและมนุษย์ทั้งหลายสืบเชื้อสายมาจากอาดัมโดยตรงทางธรรมชาติ บนรากฐานนี้ มนุษย์ทุกคนจึงถือเกิดมาในความผิดบาป ในฐานะคนบาป เพราะอาดัมทำบาปก่อนหน้าที่จะมีบุตรคนแรก (เฮ็นรี่ แคลเรนซ์ ทีเชน, 2005) ดังนั้น เหตุผลที่มนุษย์คู่แรกล้มลงในความบาปเนื่องจากละเลยการเชื่อฟังพระเจ้าโดยการกินผลไม้แห่งรู้ดีชั่วชั่วนั้น ผลที่ตามมาจึงกลายเป็นบาปได้ครอบงำโลกนี้และความตายก็แผ่ขยายออกไปทุกชั่วชาติพันธุ์โดยอัตโนมัติ

เมื่อพิจารณาลักษณะของบาปในศัพท์ภาษาเดิมและกรีกมีการใช้คำอธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสาเหตุที่เกิดบาป มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) ระบุว่าภาษาฮีบรู abar เทียบภาษากreek parabaino ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิมอย่างน้อยหกหรือหกร้อยครั้ง คำนี้มี ความหมาย “ข้ามไป” หรือ “ผ่านไป” ซึ่งเกี่ยวข้องกับความหมายคำว่า “ล่วงละเมิดคำสั่ง” และพระธรรมเอสเธอร์ 3:3 คำนี้ใช้ความหมายพระบัญชาของกษัตริย์ฝ่ายโลก แต่ในกรณี กันดารวิถี 14: 41-42 คำนี้ถูกใช้กับพระเจ้า เช่น ชาวอิสราเอลมิควรละเมิดพันธสัญญากับพระเจ้า หรือ ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ (ฉธบ. 17:2) จะเห็นได้ว่าคำศัพท์ตามความหมายข้างต้นถูกใช้มากถึงหกหรือหกร้อยคำในพันธสัญญาเดิม นั่นก็แสดงให้เห็นว่ามันสำคัญยิ่งเพียงไร เพราะการละเมิดคำสั่งพระเจ้าครั้งใหญ่ของมนุษย์คู่แรกจึงมีผลตลอดไป

เมื่อศึกษาพบอีกว่าบาป คือการพลาดมาตรฐานความรักของพระเจ้า หรือ พลาดจากการเชื่อฟัง ซึ่งมีการอธิบายไว้ดังนี้ “ภาษาฮีบรู Chata ในคำภาษากreek hamartano แปลว่า “การพลาดเป้า” หรือ การเล็งไปผิดเป้า หมายถึงบาปผิดต่อพระเจ้า เพราะเป็นการพลาดจากเป้าหมายที่พระองค์ทรงวางไว้ให้ นั่นคือพลาดจากมาตรฐานของความรักอันสมบูรณ์ของพระเจ้า และพลาดจากการเชื่อฟัง

พระองค์อย่างสมบูรณ์ หรือ บาบในมุมมองหนึ่งได้แก่คำว่าไม่ใส่ใจ หรือ ไม่เชื่อฟัง ในภาษากรีกคลาสสิก คำว่า parakoe มีความหมายว่า “ฟังพลาดหรือฟังผิด” ในพันธสัญญาใหม่หลายตอน คำนี้หมายถึง การไม่เชื่อฟังอันเป็นผลมาจากการไม่ใส่ใจ (รม.5:19,2 คร.10:6) กรณีที่ชัดเจนที่สุดได้แก่ ฮีบรู 2:2-3” (มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน, 2009)

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) อธิบายอีกว่าการกบฏต่อพระเจ้านี้ก็เป็นสาเหตุของการเกิดบาป ภาษาฮีบรู pasha คำนี้รากศัพท์มาจาก “การกบฏ” หรือ การทรยศหักหลัง หรือ ความไม่สัตย์ซื่อ คำนี้บางครั้งใช้กับกษัตริย์ฝ่ายโลก (1พกษ.12:19) แต่ชาวอิสราเอลถูกใช้กับการกบฏต่อพระเจ้า (อส.1:12) และ พบคำภาษาฮีบรูว่า awah หมายถึง “งอหรือบิด” ภาษาอังกฤษ Perversion (อส.21:3) ตลอดประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอลพบความไม่สัตย์ซื่อในพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและในหมู่พวกเขาเองบ่อยครั้ง เช่น การหันไปกราบไหว้รูปเคารพโดยไม่รักษาบัญญัติของพระเจ้า เป็นต้น

เฮ็นรี่ แคลเรนซ์ ทีเซ่น (2005) ได้กล่าวถึงกฎของบาปไว้สองแบบ คือ กฎของบาปธรรมชาติ หมายถึงบาปที่เราทำได้ทำผิด และ กฎของบาปทางจริยธรรม หมายถึงบาปที่เกิดขึ้นจากตัวทำ และนี่เองจะพิสูจน์ตัวตนว่าการประพฤติปฏิบัติให้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้มากน้อยเพียงใด ตลอดชีวิตบนโลกนี้ (อพย.20:1-17)

นอกจากบาปมีหลากหลายชนิดทั้งจับต้องได้และจับต้องไม่ได้ แล้วยังมีบาปอีกประเภทหนึ่งที่ ลึกลับและน่าเป็นห่วงสำหรับชาวโลก ซึ่งมีการถอดความอธิบายไว้ดังนี้ ในพันธสัญญาใหม่ คือ sebo หมายถึง นมัสการ หรือ เคารพยำเกรง และ กลุ่มคำ asebeo ไม่ได้ให้ความหมายว่าอธรรม แต่หมายถึงการขาดความเคารพยำเกรง หรือ “การขาดความเชื่อศรัทธา” คำเหล่านี้พบในพระธรรมโรม 2 เปโตร และยูดาห์ ซึ่งความหมายเดียวกับคำว่า adikeo adikia และ adikos หมายถึงไร้ศาสนา หรือ ขาดความชอบธรรม หรือ คนอธรรมผิดธรรมชาติ 1 โครินธ์ 6:9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า แสดงว่าบาปไม่ใช่เป็นเพียงความคิด การกระทำเท่านั้น แต่รวมถึงผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้านั้นก็ถูกนับว่ามีความผิดและเป็นคนบาปด้วยเช่นกัน

เฮ็นรี่ แคลเรนซ์ ทีเซ่น (2005) อธิบายว่าบาปเป็นความชั่วร้ายเฉพาะประเภทมันเกิดขึ้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเอง หรือ บาปคือการล่วงละเมิดกฎเกณฑ์ของพระเจ้า และ บาปเป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ ไม่ใช่เพียงการประพฤติทางจริยธรรมเท่านั้น

เมื่อศึกษาต่อไปพบว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์มีคำสอนเกี่ยวกับบาปที่ตั้งใจทำและบาปที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) ระบุว่า agonia ซึ่งมาจากการผสมกันระหว่างคำกริยากรีก แปลว่า “รู้” ginosko จาก gnoo และ alpha privative คำนี้เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ agnostic ถูกใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษากรีก ที่แปลมาจากฉบับภาษาฮีบรู แปลมาจาก shagah และ shagag ซึ่งมีความหมายโดยทั่วไป “ทำผิด” รากของคำนี้มาจาก agnoeo ไม่รู้เท่าถึงกาล หรือ ไร้เดียงสา (รม.1:13, 2คร.6: 9, กท.1:22) สิ่งที่ทำลงไปโดยรู้เท่าไม่ถึงกาลเป็นสิ่งที่ไม่ผิดต่อสายพระเนตรของพระเจ้า หรืออย่างน้อยพระองค์ก็ทรงมองข้ามการกระทำเหล่านั้นไป (กจ.17:30)

จากข้อมูลข้างต้นได้ยกความเป็นมาและความหมายของบาปไว้อย่างลึกซึ้งซึ่งพร้อมกับการเทียบภาษาต้นฉบับที่น่าเชื่อถือได้ทั้งความหมายในเชิงพันธสัญญาเดิมยุคอิสราเอลและพันธสัญญาใหม่ยุคใหม่ ซึ่งได้อธิบายลักษณะของบาปที่สอดคล้องกับคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ กระนั้นก็ตามวิธีการที่จะช่วยให้คนยิวรู้จักพระเจ้าได้เป็นอย่างดีต้องอาศัยผู้ช่วยสำหรับการแนะนำ บังคับ และควบคุมโดยพระบัญญัติของพระเจ้า เอ็นรี แคลเรนซ์ ทีเซน, (2005) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เช่นกันว่า ธรรมบัญญัติมิได้เพื่อมนุษย์สำนึกถึงบาปมากขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเพื่อนำคนบาปให้มาถึงพระคริสต์ มนุษย์รู้ว่าเขาเป็นคนบาปเพราะการฟ้องร้องของมโนธรรมของตน แต่พระบัญญัติช่วยให้ “รู้จักบาปและพึ่งตนเองไม่ได้” (รม.3:19-20,7:7) อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ถ้ามิใช่เพราะธรรมบัญญัติแล้วข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป”

พระบัญญัติมีบทบาทสำคัญมากในพันธสัญญาเดิม กล่าวได้ว่าพระบัญญัติเป็นหัวใจหลักของพันธสัญญาเดิมทั้งเล่ม แต่กระนั้นพระบัญญัติก็เป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้คนของพระองค์ดำเนินชีวิตอยู่ในกรอบที่พระเจ้าทรงวางไว้ วิธีการช่วยให้หลุดพ้นจากบาปก็เป็นเพียงครั้งต่อครั้งไม่ถาวรนิรันดร์ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการช่วยให้หลุดพ้นจากบาปนี้ตั้งไว้โดยเฉพาะเพื่อให้สมบูรณ์นิรันดร์อีกครั้ง เช่นเดียวกับ นักศาสนศาสตร์ เสรี หล่อกัณภัย (1999) ได้อธิบายเปรียบเทียบภาพของการไถ่บาปในโลกของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ไว้ว่า

บาปของมนุษย์ถูกชำระผ่านมหาปุโรหิตในห้องชั้นในของเต็นท์ หรือ เรียกว่า “ห้องอภิสุทธิสถาน” ปีละ 1 ครั้ง เพื่อชำระบาปของประชาชนโดยการใช้อัตว์ต่าง ๆ เป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเจ้า แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐ ซึ่งมาถึงแล้วพระองค์ทรงเสด็จเข้าไปสู่เต็นท์แห่งโลกนี้ พระองค์เสด็จเข้าไปในห้องชั้นในของอภิสุทธิสถาน เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้นำเลือดแพะ

แกะเข้าไป แต่ทรงนำทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์

เจ.ไอ.แพคเกอร์ (1997) กล่าวว่าออกัสตินได้ยืนหยัดในการโต้แย้งกับ เพ-ลาเกียส กับ อัครบิดรจารย์ ชาวกรีกทั้งหลายว่าบาปผูกมัดจงจำจิตใจของเรา และมีแต่พระคุณแห่งการบังเกิดใหม่เท่านั้นจะปลดปล่อยให้เราเป็นไทจากการเป็นทาสของบาปได้” ซึ่งเนื้อหาสอดคล้องกับคำสอนอาจารย์เปาโล ในพระธรรมโรม 6:16-23 และอ้างถึง สารบัญญ บุนยเกียรติ (2017) การที่พระเยซูได้ทนทุกข์แทนเราบนไม้กางเขนและรับเอาบาปของเราไปเพื่อให้เราได้รับความชอบธรรมของพระองค์มากกว่านั้นที่กางเขนพระเจ้าทรงเข้ามามีส่วนร่วมในความทุกข์ของมนุษย์เพื่อไถ่เราจากบาปและผลของบาป

ทำนองเดียวกัน เจ.ไอ.แพคเกอร์ (1997) อธิบายว่าพระเยซูคริสต์ผู้เป็นศูนย์กลางของพันธสัญญาใหม่ได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแท้ อันเป็นครั้งเบ็ดเสร็จสุดท้ายครั้งเดียว ซึ่งได้อธิบายความหมายในพระธรรมฮีบรู 12:24 ดังนี้

พระองค์ทรงเชื้อฟิงพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์และในฐานะที่ทรงเป็นหัวหน้าและตัวแทนคนที่สองของมนุษยชาติ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นผู้รับมรดกแห่งพระพรทั้งสิ้นตามพันธสัญญา ซึ่งได้แก่ การอภัยบาป สันติสุข และสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ในการทรงสร้างใหม่ของพระองค์ ความรอดก็เป็นความรอดตามพันธสัญญา คือ การถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม การรับเป็นบุตรของพระเจ้า การบังเกิดใหม่ และการชำระให้บริสุทธิ์ล้วนเป็นพระกรุณาคุณตามพันธสัญญา การทรงเลือกคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกสรรผู้ที่จะมาเป็นสมาชิกในชุมชนแห่งพันธสัญญา คือ คริสตจักร พิธีบัพติศมา และพิธีมหาสนิทก็เช่นเดียวกับพิธีหั้นต์และพิธีปีสกา คือ ล้วนเป็นพิธีกรรมตามพันธสัญญา พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นพระบัญญัติตามพันธสัญญาทั้งการถือรักษาพระบัญญัติก็เป็นการสำแดงถึงความกตัญญูต่อพระคุณตามพันธสัญญาเป็นความจงรักภักดีต่อพระเจ้าแห่งพันธสัญญาเป็นการสำแดงความกตัญญูและความจงรักภักดีในรูปแบบที่จริงแท้ที่สุด การทำพันธสัญญากับพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อการที่พระองค์ทรงทำพันธสัญญากับเราควรจะเป็นการนมัสการที่ผู้เชื่อทุกคนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ทั้งที่เป็นการส่วนตัวและที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพิธีศีลมหาสนิท ความเข้าใจ

ในพันธสัญญาแห่งพระคุณนี้ช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีผลกำลังและเกิดความชื่นชมในคุณค่าของความรักอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทรงไถ่เราจากบาปแล้ว

2.3 มุมมองของคริสตจักรลูเธอร์แรนเรื่องบาปกรรม

มุมมองจากคริสตจักรลูเธอร์แรน หนังสือ *บทเพลงคร่ำครวญแห่งฮอกสเบิร์ก*, 1987 บันทึกไว้ว่า คริสตจักรของเราสอนว่า “บาป” คือ ความปรารถนาของมนุษย์ที่อยากจะเป็นอิสระโดยไม่ต้องมีพระเจ้า เราพบในปฐมกาลเรื่องที่มีมนุษย์ตกลงไปในบาป เพราะมนุษย์คู่แรกต้องการความอิสระนั่นเอง นับแต่การล้มลงในบาปของอาดัมเป็นต้นมา มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาภายใต้กฎธรรมชาตินั้น ล้วนปฏิเสธและเกิดมาในบาป หมายความว่ามนุษย์ล้วนแต่เต็มไปด้วยรากะตันทหาแห่งความชั่วร้ายและอารมณ์ติดมากับกรรมมารดา และโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่สามารถมีความยำเกรงที่แท้จริงต่อพระเจ้าและความเชื่อที่แท้จริงในพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นความเลวร้ายที่ติดมาแต่กำเนิด และบาปที่สืบทอดต่อนั้นเป็นบาปที่แท้จริง พระพิโรธนิรันดรและการพิพากษาจะมีแก่ผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ผ่านทางพิธีบัพติศมาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระธรรมสดุดี 51:5 ยืนยันด้วยว่าเราทั้งหลายได้เกิดมาจากเผ่าพันธุ์ของคนบาป เราเรียกบาปชนิดนี้ว่า “บาปกำเนิด”

เมื่อมนุษย์คู่แรกล้มลงในบาป ผลของบาปได้ทำให้ความสัมพันธ์ของเราทั้งกับพระเจ้าและของเรากับเพื่อนมนุษย์ต้องแยกขาดจากกัน และได้นำความทุกข์ต่าง ๆ มาถึงเราด้วย ได้แก่ ความตายเป็นผลของบาป (รม.5:12) ทำให้เราสิ้นหวัง (อฟ.2:12) ได้ทำลายความสัมพันธ์อันดีต่อกันและกัน (2 ทธ. 2:16-17) บาปและวิญญาณชั่วร่วมมือกัน (อฟ.6:12) เนื่องด้วยบาป พระพิโรธของพระเจ้าจึงตกลงบนมนุษย์ (รม.1:18) ดังนั้นพระคริสตธรรมคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ไม่มีทางหลุดพ้นจากบาปกำเนิดนี้ได้ด้วยอาศัยคุณงามความดีของตนเอง หรือ พึงพาสั่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ในโลกนี้มีเพียงทางเดียวที่ช่วยให้หลุดรอดจากบาปดังกล่าวได้ คือ การบังเกิดใหม่ในพิธีบัพติศมาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยน.3:1-26, 4:5) ทำนองเดียวกันการบังเกิดใหม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ชอบธรรมด้วยเช่นกัน ดังที่ ลูเธอร์ เห็นด้วยกับการสอนอัครบิดรปิตาจารย์คนสำคัญยุคแรก คือ จดหมายฝากอาจารย์เปาโลโดยเฉพาะพระธรรมโรม พระธรรมกาลาเทีย และการสอนของออกัสติน ตัวอย่าง เช่น ลูเธอร์ อธิบายในพระธรรม โรม 3:28-30 ความว่าความชอบธรรมเป็นสิ่งที่คนบาปไม่มี อันที่จริงเขาเป็นคนบาป แต่พระเจ้านับเขาว่าเป็นคนชอบธรรมเพราะพระเยซูคริสต์ ตรงนี้เป็นที่เข้าใจแล้วว่า ความชอบธรรมเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ พระเจ้าได้รับคนบาปเพราะพระเยซูคริสต์ เราไม่สามารถได้รับการอภัยบาปและความชอบ

ธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยคุณงามความดี การประพฤติ หรือการชดใช้บาปด้วยตัวเราเอง แต่ที่เราได้รับการอภัยบาป และเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยพระคุณที่เราได้รับผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ยากอบ แมกแกแล, 2012)

บรรจบ กุสวตี (2012) อธิบายไว้ว่าบัพติศมาเป็นสื่อแห่งพระคุณ เป็นคำสั่งของพระเยซูคริสต์ให้เราทำตามคำสั่งของพระองค์ เป็นเครื่องหมายแห่งการบังเกิดใหม่ เทียบ ยอห์น 3:1-20 พระเยซูสอนให้โคเดมัสจำเป็นต้องบังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ คริสตจักรของเราตีความว่าพระธรรมตอนนี้ว่าหมายถึง “พิธีบัพติศมา” และในบัพติศมาเราได้บังเกิดใหม่ ถูกสร้างใหม่ คือได้ตายพร้อมกับพระคริสต์และเป็นขึ้นมาพร้อมกับพระคริสต์ ดัง มาระโก 16:16 กล่าวว่าผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาผู้นั้นก็จะได้รับความรอด และสอนอีกว่าบัพติศมา หรือ การบังเกิดใหม่นี้พระเยซูคริสต์ทรงสถาปนาขึ้นเพื่อทุกคนทุกเพศทุกวัยไม่มีการแบ่งแยกเด็กและผู้ใหญ่ เพราะพระคริสต์ทรงคัมภีร์ชี้ชัดว่าเรายังมีบาปอยู่ (บาปกำเนิด) ตั้งแต่ยังอยู่ในท้องมารดา บาปนี้ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้สามารถชำระล้างได้นอกจากการตายพร้อมกับพระองค์และเป็นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ในพิธีบัพติศมา และผลลัพธ์ที่ได้ตามความหมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือ การเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณพร้อมกับกลายเป็นผู้เชื่อที่ถูกสร้างใหม่ และถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า หมายความว่าพระเจ้าทรงถือว่าเราเป็นคนบริสุทธิ์ชอบธรรมแม้กระทั่งเรายังมีบาป หรือ เป็นคนบาปอยู่ภายใต้ลักษณะของบาปที่เกิดจากการประพฤติด้วย เพราะความชอบธรรมนี้ไม่ได้มาโดยเราทำได้เอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้าผ่านทางพระคุณความรักและพระเมตตาในพระเยซูคริสต์ ดังนั้นคริสตจักรของเราจึงมีการให้บัพติศมาแก่ทารก เพราะเป็นความจริงที่ว่าทารกก็มีบาปกำเนิดด้วยเช่นกัน ข้อสนับสนุน ลูกา 18:16 “แต่พระเยซูทรงเรียกเขาให้นำเด็ก ๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามเขาเลยเพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนอย่างพวกเขา” ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำอธิบายดังกล่าว และเชื่ออย่างมั่นใจว่าเราได้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมอย่างครบบริบูรณ์แล้วโดยการบังเกิดใหม่ผ่านทางพิธีบัพติศมาในพระเยซูคริสต์ ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเติม หรือ ตัดออกบางส่วนในความสมบูรณ์นี้ เพราะความชอบธรรมนี้เป็นลิขสิทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงมอบแต่ผู้ที่เปิดใจให้กับพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ดัง อิสยาห์ 1:18 “พระยาเวห์ตรัสว่า มาเถิดให้พวกเราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงเหมือนผ้าแดง ก็จะเป็นอย่างขนแกะ”

ส่วนบาปที่เกิดขึ้นก่อนและหลังการรับบัพติศมา คริสตจักรของเราเรียกว่าบาปที่เกิดจากการประพฤติ (Action Sin) ยากอบ แมกแกแล, 2012 กล่าวว่าพระบัญญัติของพระเจ้าได้เปิดเผยถึง

ความผิดบาป เหมือนกระจกเงา ที่ส่องและบอกความจริงเกี่ยวกับชีวิตของเรา ขณะที่เราศึกษาพระบัญญัติของพระเจ้า เราจะต้องยอมรับความจริงที่ว่า เราไม่ได้ทำตามพระบัญญัติของพระองค์ เราได้ทำผิดต่อพระบัญญัติทั้งหมด ดังนั้นเราทั้งหลายจึงต้องถูกพิพากษาตามพระบัญญัติของพระเจ้าทำให้เรารู้ว่าเราเป็นคนบาป และไม่สามารถช่วยตนเองให้รอดพ้นจากความผิดบาปได้ สิ่งสำคัญตามความหมายนี้ พระบัญญัติของพระเจ้าหมายถึงคำพูดและความคิดของเรา ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การกระทำเท่านั้นที่คนอื่นมองเห็น ดัง โรม 3:19-20, 5:20, 7:7-25, กาลาเทีย 3:24

สำหรับมูลเหตุของบาป คือ ถึงแม้ว่า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพได้ทรงสร้างและทรงพิทักษ์รักษาโลกนี้อยู่ แต่บาปยังคงมีอยู่ในบุคคลผู้ไร้ศีลธรรม และบุคคลที่สับสนประมาทพระเจ้าโดยหลงเงินหันเหไปจากพระองค์ สิ่งนี้เป็นความปรารถนาของมารซาตานและผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ทันททีที่พระเจ้าทรงละทิ้งการช่วยเหลือของพระองค์ ความปรารถนาของมนุษย์ก็จะหันเหจากพระเจ้าไปสู่มารซาตาน (บทแถลงศรัทธาแห่งอ็อกสเบิร์ก, 1987) ดังนั้นเหตุผลที่เกิดบาป คือ ผู้ที่ไร้ศีลธรรม ไม่ยำเกรงพระเจ้า หรือ หันหลังให้กับพระเจ้า และเชื่อฟังทางของมารซาตาน

ลักษณะบาปและผลแห่งบาปในพระธรรม โรม 30:10-12 และ มัทธิว 15:19 ลูเธอร์ อธิบายว่าคนทั่วไปมีความคิดที่ว่าบาปคือการกระทำที่เป็นบาป ถ้ายังไม่ได้ทำถือว่ายังไม่มีบาป เช่น คนที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต คนนั้นเป็นคนบาปและมีกรรมเพราะการฆ่าสัตว์นั้น ส่วนความคิดโลกิกรธ หลงนั้นยังไม่ได้ถือว่าเป็นบาป トラバใดที่ยังไม่ได้กระทำตามความคิดเห็นนั้น ซึ่งเป็นการยากยิ่งที่จะยอมรับว่าคนทุกคนเป็นคนบาป บางคนเข้าใจว่าบาป คือ ความอ่อนแอ ผู้ที่อ่อนแอยอมตกอยู่ในบาป และผู้ที่เข้มแข็งก็สามารถหลีกเลี่ยงพ้นจากบาปได้ ความคิดเหล่านี้เป็นมุมมองความรู้สึกของเรา แท้จริงเราต้องยึดพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าความรู้สึกของเรา ดังพระวจนะกล่าวว่า ทุกคนเป็นคนบาป ไม่ว่าจะเป็นคนชาติใด ศาสนา หรือศีลธรรมใด เพราะจุดกำเนิดของบาปได้เกิดขึ้นอยู่ในจิตใจของเราแล้ว และเมื่อมันเจริญเต็มที่ มันจึงสำแดงออกมาเป็นผลของบาป ซึ่งบ่มอยู่ในจิตใจของเรานั้นเอง (ยากอบ แมกแกแล, 2012)

หนังสือ *บทแถลงศรัทธาแห่งอ็อกสเบิร์ก* (1987) ได้ขยายความบทความเชื่อเรื่องบาปและการประพฤติตามทัศนะของ ลูเธอร์ ไว้ดังต่อไปนี้

การประพฤตินั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นและควรกระทำอย่างยิ่ง แต่การกระทำนั้นไม่ใช่ที่เราจะพึ่งในสิ่งเหล่านี้เพื่อได้มาซึ่งพระคุณ แต่เพื่อที่เราสามารถดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและถวายพระสิริแด่พระองค์ มีแต่ความเชื่อเท่านั้นที่ทำให้เราเข้าใจและ

ได้รับพระคุณและการอภัยบาปโดยความเชื่อเราได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ ได้รับการ
 คลอใจให้ประพตติต่าง ๆ ดังนั้น ทุกสิ่งเป็นมาโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ความ
 จริง คือ เราไม่มีอะไรเลย แม้แต่การประพตติที่บังเกิดขึ้นโดยพระเจ้าโดยผ่านทาง
 ทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิ ฉะนั้นพระคุณจึงไม่ได้กล่าวถึงความรอดเพียงด้าน
 เดียว แต่จะครอบคลุมทั้งหมดของพระราชกิจของพระเจ้า และชีวิตของผู้เชื่อทุก ๆ
 ด้าน ในขณะที่ชาวโลกมีทฤษฎีมากมายที่พยายามหาทางออกด้วยการใช้สติปัญญา
 และความสามารถของตนเอง เช่น มักคิดว่าการสร้างคุณงามความดีได้ด้วย
 พยายามของตนเอง ความจริง คือ ผลของพระวิญญูณทั้งสิ้น เกิดขึ้นจากพระเจ้า
 เป็นผู้ทำ ไม่ใช่เราทำ ถ้าเราคิดว่าเราทำเองได้ นั่นก็เป็นการสบประมาทต่อพระเจ้า
 อันเป็นมูลเหตุของความบาปด้วยเช่นกัน

บทความเชื่อเรื่องการกลับใจคริสตจักรลูเธอรันยอมรับและสอนว่า “ผู้ที่ทำบาปหลังจาก
 รับบัพติศมาแล้ว จะได้รับการอภัยบาปทุกครั้งที่เขากลับใจใหม่ และคริสตจักรมิควรรปฏิเสธที่จะ
 ประกาศการอภัยโทษบาปแก่เขา การกลับใจใหม่ที่แท้จริงมิใช่สิ่งอื่นใด นอกจากความละอาย เสียใจ
 กลัว ต่อความบาป และในเวลาเดียวกันก็เชื่อในข่าวประเสริฐและการประกาศอภัยบาป กล่าวคือ
 ความบาปได้รับการอภัยและเราได้รับพระคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์ ความเชื่อนี้จะเล่าโลมจิตใจและ
 ทำให้มีความสุข สิ่งที่มาตาม คือ การเปลี่ยนแปลงแก้ไขชีวิต และเลิกจากบาป เพราะสิ่งเหล่านี้
 ต้องเป็นผลของการกลับใจ ดังที่กล่าวไว้ใน มัทธิว 3:8

บรรจบ กุสาวตี (2012) อธิบายเรื่องการกลับใจใหม่ไว้ว่า การกลับใจใหม่เป็นงานของพระ
 วิญญูณบริสุทธิผ่านทางพระบัญญัติและพระกิตติคุณ พระบัญญัติมีหน้าที่โจมตีความอ่อนแอของเรา
 แต่พระกิตติคุณมีหน้าที่ปลอบโยนเล่าโลมให้อภัยให้ความรักและให้ความหวังอยู่เสมอ และการกลับใจ
 ใหม่มีความหมายว่าการเสียใจในความบาปผิดชั่วที่เราได้กระทำ หรือล้มเหลวในการทำ ความดี ไม่ใช่
 การมีความรู้สึกเสียใจ และการกลับใจใหม่เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นทุก ๆ วัน หรือ การกลับใจใหม่
 ไม่ใช่แรงและกำลังของเราและคนบาปไม่สามารถที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ด้วยเหตุผลและกำลังของ
 ตนเองได้เลย ถ้าปราศจากพระคุณของพระเจ้าทางพระวิญญูณบริสุทธิ

ในคู่มือนมัสการและศาสนพิธีคริสตจักรลูเธอรัน การสารภาพบาป และการประกาศอภัย
 โทษบาปจะอยู่ในช่วงต้น ๆ ของระเบียบการนมัสการ เช่น ฟีน้องทั้งหลายเมื่อเราเข้ามาต่อพระพักตร์
 พระเจ้าเราควรจะสารภาพบาปอย่างจริงใจและอธิษฐานสารภาพบาป และศาสนาจารย์จะประกาศว่า
 โดยสิทธิอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า ข้าพเจ้าขอประกาศว่า บาปของท่านทั้งหลายได้รับการ

อภัยแล้ว ในพระนามของ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (คณะกรรมการศาสนาพิธีสภา คริสตจักรลูเธอรันในประเทศไทย, 1996) จากประสบการณ์ของผู้วิจัยเองทุกครั้งที่อยู่ในฐานะลำดับ เนื้อความแบ่งตามนี้ คือ วรรคแรกเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญยกย่องสิทธิอำนาจและพระบารมีของพระเจ้า วรรคที่สองจะเป็นเนื้อความเกี่ยวกับการสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า และวรรคสุดท้ายจะเป็นเนื้อความเกี่ยวกับขอการทรงนำ ช่วยเหลือ หรือมอบฝากไว้แต่พระองค์ และจบลงด้วยในพระนามของพระเยซูคริสต์

บรรจบ กุสาวดี (2012) ได้กล่าวถึงหลักการน้สการไว้ว่าคริสตจักรของเราสอนว่าทุกครั้งที่มีการน้สการต้องพึงมีคำอธิษฐานที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสสอนและการประกาศหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ผู้วิจัยเห็นว่าในเนื้อความตอนหนึ่งในคำอธิษฐานที่พระองค์ทรงสอนว่า “ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกโทษผู้ที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น” และเนื้อความตอนหนึ่งในหลักข้อเชื่ออัครทูตว่า “ในการร่วมสมานฉันท์ระหว่างธรรมิกชนการอภัยโทษบาป” ลูเธอร์ สอนว่าถึงแม้ว่าเราได้บังเกิดใหม่ หรือ รับบัพติศมาแล้วก็ตาม เรายังเป็นคนบาปเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์เพราะบาปที่เกิดจากการประพฤดียังคงติดตัวเราไปทั้งชีวิต ฉะนั้นต้องสารภาพบาปและกลับใจใหม่ทุก ๆ วัน ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด และมารซาตานที่แท้จริง คือ ตัวเราเองต่างหากสมควรไปโทษคนอื่น

2.4 บริบทสังคมไทยในปัจจุบันเรื่องบาปกรรม

รูปแบบชีวิตคริสเตียนในสังคมไทยราวกับว่าดอกบัวที่อยู่ระดับปริ่มน้ำพอรับแสงและอากาศหายใจได้แต่ไม่พ้นจากน้ำอย่างเต็มที่ ภาษาพุทธเรียกว่า “ไม่บรรลุธรรม” เข้าใจไม่ถึงแก่นแท้ของความเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง ลักษณะความเชื่อดูเหมือนเปิดช่องว่างอีกห้องหนึ่งเพื่อเผื่อใจให้กับหลักธรรมบางอย่างของศาสนาอื่นเข้ามาแทรกแซง

ความเชื่อของคนล้านนานั้น นอกจากความเชื่อทางศาสนาโดยเฉพาะศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นศาสนาหลักแล้ว ยังมีความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ ผีสางเทวดา เรื่องโชคลาง สัจธรรม เรื่องเหนือธรรมชาติ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ ความเชื่อเหล่านี้คนล้านนาได้นำมาผสมผสานด้วยกันอย่างลงตัว จนทำให้เกิดเป็นประเพณี พิธีกรรมและวัฒนธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ล้านนาไปในที่สุด (พูลศักดิ์ สุขทรัพย์ ทวีผล, 2559, น.164)

ลักษณะความเชื่อที่กล่าวมานี้คล้ายกับเรื่องราวในพระธรรมโฮเซยา ซึ่งโฮเซยาเป็นเหมือนรับบทเป็นตัวละครในการรับหญิงชู้มาเป็นภรรยาของตนด้วยความฝืนใจ สะท้อนภาพถึงความไม่ซื่อสัตย์

ของคนอิสราเอลต่อพระเจ้า หรือ เปรียบกับชีวิตสมรสที่ล้มเหลวของโฮเซยากับหญิงที่ไม่สัตย์ซื่อ(โกเมอร์) พระเจ้าประสงค์สื่อความหมายให้โฮเซยารู้ว่า ประชากรของพระเจ้านั้นได้ทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้า และหันไปพึ่งพาพระอื่น ๆ กราบไหว้รูปเคารพ แต่ด้วยความรักของพระเจ้า พระองค์มิควรปล่อยให้ชนชาติของพระองค์เป็นชนชาติอื่น ๆ เทียบกับโฮเซที่ยังรับหญิงเล่นชู้มาเป็นภรรยาด้วยความผินใจ เรื่องราวชีวิตโฮเซยาสสะท้อนถึงวิถีชีวิตด้านความเชื่อของคนไทยในปัจจุบัน ดังที่ศึกษามาแล้วว่า “ความเชื่อทางศาสนาของคนไทยนั้น เป็นการผสมผสานระหว่างลัทธิและศาสนาต่าง ๆ คือ ลัทธิผี ผีสางเทวดา ศาสนาพุทธ ศาสนาพราหมณ์ และศาสนาฮินดู อีกทั้งสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยในปัจจุบันยังคงนับถือและพึ่งพาวิญญูณ เทพเจ้า หรือ พลังอำนาจต่าง ๆ ที่อยู่เหนือธรรมชาติ” (สาธัญญ์ บุญเกียรติ, (2017, น. 65) นอกจากนี้สังคมไทยมีรูปแบบความเชื่อต่างข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยเองก็เป็นหนึ่งในกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ที่อยู่ในสังคมไทย หากจะเทียบบริบทความเชื่อในกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ก็จะพบว่าคริสเตียนบางคนโดยเฉพาะรุ่นผู้เฒ่าผู้แก่ยังยึดถือคาถาอาคม เสกเวทมนต์ หรือวัตถุมงคลดีสิทธิ ฯลฯ และลุ่มหลงในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเหนือธรรมชาติ และตีกรอบความเชื่อตนเองว่าความเชื่อเกิดขึ้นได้ ต้องมีการสัมผัสได้และสามารถตอบสนองความต้องการของตนเอง ผู้วิจัยมองว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวมันไม่ได้เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ แต่มีปัจจัยบางอย่างที่เป็นปัญหาในระบบความเข้าใจและความเชื่อของคริสเตียนไทยซึ่งเป็นเรื่องที่น่าท้อแท้เพื่อจะศึกษาและทำความเข้าใจต่อไป

“บาป” พุทธศาสนาสอนว่าสิ่งที่ทำให้จิตใจมนุษย์เสีย หรือ ต่ำลง ไม่ว่าจะเสียในแง่ใด เรียกว่าบาปทั้งสิ้น หรือ สิ่งที่มีมนุษย์กระทำผิดศีลธรรมทางศาสนา ได้แก่ กาย วาจา ใจ หรือ เรียกว่า “อกุศลกรรมทั้งหลาย” บาปดังกล่าวเกิดขึ้นท่ามกลางความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเอง ดังพุทธศาสนสุภาษิตคำกลอนแต่งโดย พระพิพัฒน์ปริยัตยานุกุลกวีเอกแห่งจังหวัดระยอง (2536) ความว่า

อันบาปธรรมชั่วร้ายทั้งหลายสิ้น	เป็นมลทินเศร้าหมองไม่ผ่องใส
ทั้งโลกนี้โลกอื่นหมื่นโลกีย์	ทำบาปไว้บาปชั่วก็พัวพัน
บาปอัปรีภัยมีอยู่รู้กับจิต	มันตามติดแทรกซ้อนไม่ผ่นผัน
ทุกภพชาติเกิดดับกับกาลปี	จะโศกศัลย์สิ้นสุขทุกเวลา

ตรงกันข้ามพระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าบาปเกิดจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า หรือ กฎบัญญัติของพระองค์ที่แสดงออกมาในรูปของการประพฤติ (Action Sin) ที่ขัดแย้งต่อพระประสงค์ของพระ

เจ้า และกระบวนการของบาปเกี่ยวข้องกันระหว่างความสัมพันธ์มนุษย์กับพระเจ้า และเพื่อนบ้าน ข้อสังเกต คือ หากไม่มีเรื่องพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ก็สำคัญได้ว่า บาปในความหมายของ คริสต์ศาสนาก็ไม่ต่างอะไรกับบาปที่ชาวโลกเข้าใจ

หนังสือ *เชื่อกกรรม รู้กรรม แก่กรรม* โดย พระพรหมคุณภรณ์ (2554) ได้อธิบายความหมายของ “กรรม” เพิ่มเติมไว้ว่า กรรมไม่ได้หมายถึงแค่เพียงภายนอกหรือการกระทำที่แสดงออกมาทางกาย ทางวาจาเท่านั้น แต่หมายถึงถึงขบวนการทำงานในจิตใจ และผลที่เกิดขึ้นในจิตใจแต่ละขณะๆ เดี่ยว คือความเป็นไปจิตใจของแต่ละคน แต่ละขณะ เพราะทุกสิ่งเริ่มต้นที่ใจก่อน

กรรม อีกความหมายหนึ่งที่แคบและชัดเจนระบุว่า “พระพุทธเจ้าทรงกล่าวเรื่องกรรมไว้ 4 ประเภท ได้แก่ กรรมดำ กรรมขาว กรรมทั้งดำและขาว และ กรรมไม่ดำไม่ขาว”(สุจิตตรา รัตนัน, 2538) ฉะนั้นจากการวิเคราะห์เบื้องต้นพบว่า “บาป” คือความชั่วร้ายที่ชนะคติด้านลบทั้งสิ้นที่ออกมาจากจิตใจ และ “กรรม” คือ มีความหมายที่กว้างและหลากหลาย มีกรรมที่หลากหลายรูปแบบเช่นกัน แต่ที่สุดแล้วจิตใจเป็นต้นเหตุสำคัญของการเกิดสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้น ดังนั้น ความหมายของคำว่า “บาปกรรม” ในมุมมองของพุทธศาสนาตีความว่า พฤติกรรมชั่วร้ายทั้งสิ้นที่แสดงออกมาทางจิตใจซึ่งครอบคลุมอยู่เหนือร่างกายทั้งตัวและจิตใจจะตอบรับผลที่ตนได้ก่อไว้ ข้อสังเกต คือ ความหมายของบาปในศาสนาพุทธ หรือ ศาสนาทั่วไปล้วนเกิดขึ้นเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์กันเอง โดยไม่มีพระเจ้ามาเกี่ยวข้อง

จากการศึกษาต่อไปพบอีกว่าความหมายของกรรมยังมีมิติใหม่ที่อ่านง่ายเข้าใจง่ายที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่งความว่า กรรมนั้นแปลว่าการกระทำ เป็นกลางๆ จะดีก็ได้ จะชั่วก็ได้ บุญก็เป็นกรรม บาปก็เป็นกรรม หมายความว่าบุญคู่กับบาป แต่คนไทยมีบ่อยครั้งที่เอาบุญมาคู่กับกรรม เอากรรมเป็นข้างร้าย (พระพรหมคุณภรณ์, 2554) มิตินี้ได้สร้างความเข้าใจใหม่ให้ชัดเจนว่ากรรมไม่ใช่เป็นสิ่งชั่วร้ายเสมอไป แต่ยังมีสิ่งดี ๆ ที่เรียกว่ากรรมด้วย เช่น คนดีกรรมที่ควรได้รับคือสิ่งดี คนชั่วกรรมที่ควรได้รับ คือสิ่งชั่วร้าย ฉะนั้นสรุปได้ว่ากรรมอาจจะเป็นคำเชื่อมระหว่างบุญกับบาป แม้ว่ากรรมนั้นจะเป็นสิ่งดีหรือสิ่งชั่วร้ายก็ตาม

เมื่อเข้าใจเรื่องความหมายของบาปและกรรมมาแล้วข้างต้น สิ่งที่จะกล่าวถึงในประเด็นนี้ คือ ต้นสายปลายเหตุของการเกิดบาป เว็บไซต์ <https://th.m.wikipedia.org> ย่อหน้าที่ 3 ระบุว่า บาปเกิดขึ้นจากตัวทำเสมอ กายกรรม วาจกรรม และมโนกรรม เช่น การฆ่า คำโกหก การคิดร้ายผู้อื่น เป็นต้น สังเกตได้ว่าลักษณะบาปในคำสอนพุทธศาสนาต่างกับบาปในแง่ของคริสต์ศาสนาอย่างสิ้นเชิง

ความจริงแล้วคริสเตียนไทยย่อมมีประสบการณ์กับชีวิตที่ล้มลงในบาปทั้งก่อนและหลังการเป็นผู้เชื่อ ฉะนั้นเมื่อเผชิญกับวิกฤติการณ์เข้ามาในชีวิตคราใดจิตสำนึกเดิมที่เคยมีประสบการณ์เรื่องบาปขณะที่ ยังอยู่ในความเชื่อเดิมก็พุ่งขึ้นทันทีว่ามันเป็นผลของบาปกรรมดูเหมือนสับสนในความเข้าใจเรื่อง บาปกรรม การชำระบาปในวิถีของพุทธศาสนา คือ การแก้ไขบาปกรรม ได้โดยการชำระล้างที่ กิเลสตัณหาอันเป็นเหตุให้เกิดบาปนั้น ๆ และบุคคลผู้มี ภาย วาจา ใจสะอาดไม่มีอาสวะพร้อมด้วย ความสะอาด บุคคลนั้นเรียกว่าเป็นผู้ล้างบาปได้แล้ว ดังพุทธศาสนสุภาษิตคำกลอนแต่งโดย พระ พิพัฒน์ปริยัตยานุกุลกวีเอกแห่งจังหวัดระยอง (2536) ความว่า

คนสะอาดเท่านั้นจะปล้นหนี	ไม่ยินดีชั่วร้ายหมายกุศล
สร้างบุญนำทำชอบประกอบตน	ไม่มีมลทินหมองมาพ้องพาน
แต่คนที่สกปรกมักหมกมั่ว	ชอบความชั่วดังอมขนมหวาน
พอชั่วร้ายให้ผลสุดทนทาน	ขนมหวานชีวหาเป็นยาเมา

พระคริสตธรรมคัมภีร์ยืนยันอย่างแน่นหนาว่าวิธีการชำระบาปของมนุษย์ต้องพึงในแผนการ ทรงไถ่ของพระเจ้าเท่านั้น เพราะพระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้มีสิทธิอำนาจชำระบาปเพียงผู้เดียว มนุษย์ไม่สามารถช่วยตนเองให้พ้นจากบาปได้อย่างแน่นอน แต่กระนั้นก็ตามคริสเตียนไม่น้อยที่มีความเข้าใจ คลาดเคลื่อนในประเด็นนี้ สาเหตุอาจเป็นเพราะ คริสเตียนไทยถือกำเนิดขึ้นในสังคมของวัฒนธรรม ประเพณีว่าด้วยเรื่องการทำความดีเพื่อสะสมบุญ หรือ ชำระกรรม ค่านิยมนี้ส่งผลให้คริสเตียนไทยรับ อิทธิพลเข้ามาผสมผสานอยู่ในความเชื่อหรือไม่? สารณัญ บุญเกียรติ (2017, น. 67-68) ได้กล่าวไว้ ว่า “การมองว่าพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกส่งผลให้คนไทยบางกลุ่มเชื่อ วางใจในพระเจ้าพร้อมกับพึ่งพาวิญญาณต่าง ๆ หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย การทำเช่นนี้ดู เหมือนชาญฉลาด และน่าจะทำให้บุคคลนั้นได้รับพรอย่างท่วมท้น แต่ในความจริงนี่เป็นการกระทำที่ ขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้า” ดังนั้นเห็นได้ว่าอิทธิพลต่าง ๆ เหล่านี้สามารถมีบทบาทในความเชื่อ ของคริสเตียนไทยได้ด้วยเช่นกัน

นิริวิทย์ โพธิ์ทอง (2562) ได้ระบุประเด็นข้างต้นเพิ่มอีกว่า สาเหตุหนึ่งที่ศาสนาคริสต์ได้รับ ผลกระทบจากวัฒนธรรมไทย อาจเป็นเพราะศาสนาคริสต์พยายามก้าวข้ามขอบเขตทางวัฒนธรรม จึง สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการนับถือศาสนา และวิถีปฏิบัติให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่นของแต่ละ ประเทศ เพื่อให้คนจากทุกวัฒนธรรมสามารถปฏิบัติตามได้ ดังเช่น คริสตจักรยุคแรกที่ยกตัว

ออกมาจากวัฒนธรรมยิว เพื่อให้คนจากทุกวัฒนธรรมสามารถเป็นคริสเตียนได้ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมของชาวยิว

สตีฟ ซ็อคโคลานตี (2555) บันทึกข้อความตอนหนึ่งไว้ว่า หากคุณเกิดมาเป็นอัมพาต ก็ตั้งสมมุติฐานได้ว่า คุณคงทำสิ่งที่ไม่ดีไว้มากมายในอดีตชาติ กรรมย่อมตามสนองเสมอ การกล่าวโทษตัวเอง ความกลัวว่ากรรมจะตามทันความรู้สึกหมดหวังที่จะหลุดพ้นจากคำแช่งสาป สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เพิ่มความเครียดและความไม่แน่นอนให้กับชีวิตของชาวพุทธเป็นอย่างมาก นี่เป็นหลักคำสอนความเชื่อ ความเข้าใจและการยึดถือปฏิบัติมาอย่างยาวนานในกลุ่มของชาวพุทธ และผู้เชื่อเองที่มีพื้นเพความเชื่อมาจากพุทธก็น่าจะคาดการณได้หรือไม่ว่าหากพวกเขาเผชิญปัญหาต่าง ๆ เข้ามาในชีวิต จิตสำนึกด่วนสรุปทันทีว่าเพราะผลมาจากบาปกรรมในอดีต คำตอบลงท้ายด้วยคำว่า สุดแล้วแต่บุญแต่กรรม ความคิดเช่นนี้เราเห็นได้ในกลุ่มของคริสเตียนไทย เช่น บางคนทำความดีให้มากเพื่อลบล้างความผิดเบื้องหลัง บางคนทำบุญถวายทรัพย์จำนวนมากเพื่อแลกกับความเมตตาจากพระเจ้า หรือพระพรจากพระเจ้า ซึ่งความคิดเช่นนี้ไม่ต่างอะไรมากไปกว่าคำสอนพุทธศาสนาเรื่องบาปกรรม

ผู้วิจัยขอย้อนกลับไปเทียบเรื่องราวของผู้สูญเสียชีวิตครอบครัวท่านหนึ่งที่กล่าวไว้ตอนต้นว่าเหตุที่ท่านได้สูญเสียหลายอย่างไปในชีวิตครอบครัวนั้น ท่านเชื่ออย่างหนักแน่นว่าบาปกรรมที่ท่านสะสมไว้ในอดีตส่งผลมาถึงในวันนี้ เพราะชีวิตในอดีตของเขาเป็นนักค้ายาเสพติดข้ามชาติ เคยฆ่าเพื่อนร่วมทางไปหลายคนเพราะเพื่อการแย่งชิงเงินที่ได้มาจำนวนมาก จากเหตุการณ์อันเลวร้ายในอดีตท่านจึงเชื่อเพียงอย่างเดียวว่า กรรมที่เขาก่อไว้ในอดีต (ฆ่าคนบริสุทธิ์) ส่งผลตามสนองในปัจจุบัน นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่คริสเตียนไทยมีความเชื่อและเข้าใจเรื่องบาปที่ตีความหมายเอาเองให้เหมือนกับ ความหมายของกฎแห่งกรรมในหลักคำสอนของพุทธศาสนา ทำให้เห็นว่ามีคริสเตียนไทยไม่น้อยที่ยังไม่เข้าใจคำสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างแท้จริงในเรื่องบาปกรรม

สังคมไทยไม่ว่าจะเป็นพุทธศาสนิกชน หรือ คริสต์ศาสนิกชน เมื่อเผชิญสถานการณ์เลวร้ายเข้ามาในชีวิตและเกิดความทุกข์ใจต่างสำคัญว่าเป็นเพราะผลของบาปกรรม สำหรับชาวพุทธทั้งหลายก็จะพยายามแสวงหาทางออกโดยการพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพร้อมกับการทำบุญให้มากเพื่อทดแทนผลของบาปนั้น ๆ ดังพุทธศาสนสุภาษิตคำกลอนแต่งโดย พระพิพัฒน์ปริยัตยานุกุลกวีเอกแห่งจังหวัดระยอง (2536) ความว่า

อันทุกข์ใดในโลกที่โศกเศร้า	ไม่มีเท่าทุกข์ครองในกองขันธ์
ทุกข์เกิดแก่เจ็บตายวายชีวัน	สุดจะดันดินรนไปหนใด
แม้ไม่ตัดวิภวภูษะสละขาด	ยังมีชาติมีภพหลบไปไหน
ต้องดิ้นรนทนทุกข์กันต่อไป	เหลือวิสัยเลิกละอวิชา

ส่วนทางออกสำหรับชาวคริสต์ยามเผชิญกับความทุกข์ บ้างก็อธิบายการช่วยเหลือจากพระเจ้า บ้างก็โทษพระเจ้าว่าเหตุใดจึงอนุญาตให้เกิดสิ่งนี้ สิ่งนั้น และผิดหวังในพระเจ้า แท้จริงพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ในหลายมุมมองด้วยเช่นกัน สาธัญญ บุญเกียรติ (2017, น.181-187) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความทุกข์ไว้ 4 ประการ ดังต่อไปนี้ “ความทุกข์เป็นผลของบาป (ปฐมก. 3:6-7, 2พกษ.17:7-8, มธ.24:-25:, วว.20:11-15) ความทุกข์อาจเป็นส่วนหนึ่งในแบบแผนการทรงสร้าง (ปฐมก.1:-3:) ความทุกข์เป็นผลของการกดขี่ข่มเหง ปฐมกาล บทที่ 4,37-40, และอพยพ บทที่ 1-3 และความทุกข์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้” เทียบบทเรียนในพระธรรมโยบ จากมุมมองข้างต้น ผู้วิจัยมองว่าความทุกข์ในมุมมองของคริสเตียนไม่ใช่เป็นสิ่งชั่วร้ายและน่ากลัวเสมอไปเหมือนกับชาวโลกที่เข้าใจ ถึงแม้ความทุกข์เกิดจากผลของบาปก็จริงแต่ความทุกข์อาจเป็นแบบแผนส่วนหนึ่งของการทรงสร้างของพระเจ้าทรงใช้ความทุกข์บางอย่างกับลูกของพระองค์เพื่อเป็นบทเรียนและหล่อหลอมให้เขาเป็นคนมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า หรือ เราต้องยอมรับว่าความทุกข์ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุและผลของมนุษย์ด้วยกัน เพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงสัพพัญญูและทรงครอบครองทั่วพิภพ ดังนั้นเราควรตระหนักอยู่เสมอว่าพึงพาและวางใจในพระเจ้าอยู่เสมอแม้บางครั้งไม่เข้าใจก็ตาม เพราะนั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับผู้ที่รักพระองค์

เมื่อสังเกตปรากฏการณ์ต่าง ๆ บนท้องถนนผ่านรายการโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์พบว่าสังคมไทยเมื่อประสบปัญหาเข้ามาในชีวิตจะหันไปพึ่งพาสังคฤหัสถ์ต่าง ๆ นานาเป็นอันดับแรก เช่น หมอดู หมอผี หรือวัดถ้ำมรกต เป็นต้น การคิดหาวิธีจัดการด้วยตนเองดูเหมือนได้ผลดีในแง่ของสายตามนุษย์ แต่ก็ไม่อาจช่วยให้ตนสุขสบายไร้กังวล มีหน้าซ้ำความทุกข์จะยิ่งเพิ่มทวีคูณมากขึ้นจนกลายเป็นการวนเวียนอยู่ในวัฏจักรชีวิตแห่งความทุกข์อย่างไม่มีวันรู้จบสิ้น ดังบทความตอนหนึ่งว่า เขาจะพยายามลบล้างจิตสำนึกที่ผิดของเขาด้วยการบวชเป็นพระสงฆ์ หากเขายังทำผิดอยู่อีกขณะที่ครองสมณะเพศ เช่น มองผู้หญิง คิดถึงผู้หญิง หรือเดินเข้าไปในห้าง เขาสามารถปลงอาบัติได้ เขาจะต้องนั่งวิปัสสนาสัปดาห์ละครั้งเพื่อภาวนาว่าเขามาจากไหนและความผิดของเขา จากนั้นไปสารภาพบาปต่อพระอวสุโส (สติฟ ซ็อคโกลานตี, 2555)

พื้น ดอกบัว (2539) เทียบคำสอนเกี่ยวกับความสุข ดังนี้ พระพุทธเจ้าทรงแสดงถึงความสุขไว้ 4 อย่าง ได้แก่ ความสุขที่เกิดจากการมีทรัพย์ ความสุขจากการจ่ายทรัพย์บริโภคน ความสุขจากการไม่เป็นหนี้ และ ความสุขจากการงานที่ปราศจากโทษ ทางออกคือการรู้จักประมาณตน บังคับตนเอง หรือใช้ชีวิตอยู่ในความพอประมาณ ส่วนพระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าความสุขที่แท้จริง คือบุคคลที่ไม่ดำเนินชีวิตตามทางของคนอธรรมแต่ใช้ชีวิตในทางของพระเจ้า (สดด.1:1-6) รู้จักพระเจ้า ยำเกรงพระองค์และรักษาบัญญัติของพระองค์ (ปฐมจ.12:13) อยู่เพื่อพระคริสต์ (มัธ.5:3-12) บทความนี้เห็นชัดว่าค่านิยมความสุขของพุทธศาสนา คือ การไม่มีบาปกรรมเพราะคนอยู่ดีมีสุขชาติก่อนทำดีไว้มากจนรับผลในชาตินี้ในทางที่บวก เทียบคริสต์ศาสนาสอนว่าความสุขไม่ขึ้นอยู่กับตัวเรา หรือบาปกรรมชาติปางก่อน หรือ ชาตินี้ แต่ขึ้นอยู่กับความรู้จักพระองค์ ใกล้ชิดกับพระองค์ และเชื่อฟังคำสอนของพระองค์

ประสาน ต่างใจ (2537) ศาสนาทางตะวันตก เช่น ในทางคริสต์ศาสนาเชื่อว่า วิญญาณของคนที่ยาไปแล้วจะอยู่ในอีกโลกหนึ่ง ไม่หวนกลับมาโลกหรือมาเกิดอีก และจะคงสภาพในรูปของวิญญาณเช่นเดียวกับวิญญาณก่อนจะตาย อยู่เช่นนั้นในนรกหรือสวรรค์ตลอดกาล ผู้วิจัยไม่เห็นด้วยกับข้อความตอนนี้ จริงอยู่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้อยู่ในเมืองสวรรค์หากจากโลกนี้ไป หรือผู้ไม่เชื่อตกนรกตลอดกาลนี้มันง่ายเกินไป แต่ความจริงแล้วการเป็นผู้เชื่อไม่ใช่เป็นเพียงการได้ขึ้นสวรรค์ หรือ นรกเท่านั้น พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับทุกคนเพื่อให้ช่วยดูแลโลกที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ เป็นภาชนะหนึ่งของพระองค์และเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้การได้ เพื่อให้อาณาจักรของพระองค์ได้ขยายกว้างไกลไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก (มัธ.28:18-19) ถึงกระนั้นตามผู้เชื่อที่อยู่ในสังคมไทยมีความเชื่อที่อ่อนแอหลงใหลในวัตถุนิยมมากกว่าความจริงของชีวิตที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนไว้ อาจเป็นเพราะเมื่อกลับใจมาเป็นคริสเตียน อาจเป็นเพราะการอธิษฐานรับเชื่อแบบเร่งรัด คือ ยังไม่ทันได้ตระหนักถึงบาปของตนเอง ไม่ทันได้ซาบซึ้งถึงพระคุณของพระเจ้า และยังไม่ทันได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของการเป็นสาวก ก็ได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนแล้ว (นิริวัณ โปธิทอง, 2562)

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาข้างต้นเกี่ยวกับเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องโดยอาศัยแหล่งข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ มุมมองจากคริสตจักรลูเธอรัน และสอดคล้องต่อบริบทสังคมไทยในปัจจุบันพบดังนี้ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนเรื่องความบาปอย่างชัดเจนโดยแยกความบาปออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ บาปกำเนิด และบาปที่เกิดจากการประพฤติ บาปสองประเภทนี้ล้วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ และธรรม

บัญญัติชี้ให้เราเห็นว่ามนุษย์นั้นอ่อนแอ ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ พึ่งตนเองไม่ได้อย่างสิ้นเชิง ทางออกเดียว สำหรับทางรอด คือการพึ่งในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ดังอาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ท่านที่ปรารถนาจะเป็นคนชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติก็ขาดจากพระคริสต์และพ้นจากพระคุณไปเสียแล้ว” (รม.5:4) ส่วนเรามีหน้าที่เชื่อฟังและทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ คือ การบังเกิดใหม่ในพิธีบัพติศมา ส่วนวิธีการหลุดพ้นจากบาปที่เกิดจากการประทุติได้แก่การสารภาพบาปและกลับใจใหม่อย่างจริงจังในพระเยซูคริสต์ และ ผลลัพธ์ที่ได้จากบาปสองประเภทนี้ ลูเธอร์ นิยามความหมายสั้น ๆ ไว้ว่า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้ชอบธรรมเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ และขณะเดียวกันก็เป็นคนบาปเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ (บรรจบ กุสาวดี, 2012)

ดังนั้นจุดยืนของคริสเตียนจำเป็นต้องยืนหยัดอยู่บนพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานของชีวิต เพราะตลอดประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อ นักศาสนศาสตร์ทั้งหลายยืนยันเสียงเดียวกันว่าพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เท่านั้นเป็นความจริงสูงสุดที่ถูกบันทึกโดยผ่านทาง การดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง (2ทธ.3:16)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงาน

3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร

สืบเนื่องจากผู้วิจัยศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสารเรื่องบาปกรรมจากข้อมูล 3 แหล่ง ได้แก่ ทักษณาคำสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่น ๆ ร่วมกับมุมมองของคริสตจักรลูเธอร์แรน และเหมาะสมต่อบริบทสังคมไทยในปัจจุบันเพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย โดยข้อมูล 3 แหล่งนี้เป็นพื้นฐานในการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์โดยอาศัยหลักการเบื้องต้นถูกใช้ทฤษฎีแนวทางการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ตามแนวของ หนังสือ “*คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว : มุมมองใหม่*” โดย สาธัญญ์ บุญเกียรติ” ดังต่อไปนี้

3.1.1 พระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรม

แหล่งข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์สำคัญและมีอิทธิพลมากต่อการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย ทั้งยังเป็นพื้นฐานหลักของความเข้าใจและความเชื่อในชุมชนแห่งผู้เชื่อ เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกตอนเปิดเผยโดยการดลใจจากพระเจ้า เปิดเผยทุกคำสอนผ่านทางพระคริสตธรรมคัมภีร์ในรูปของพระวจนะ หรือ ถ้อยคำ (โลกอส) และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คริสตชนได้ดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ (2.ทธ 3:16)

มาตรฐานสูงสุดของชีวิตผู้เชื่อทั้งหลาย คือ การปกป้องและยืนหยัดคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ และพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้นเป็นบรรทัดฐานอันมั่นคงของชีวิต กล่าวได้ว่าพระเจ้าเป็นศูนย์กลางทุก ๆ ด้านในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายตั้งแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบัน พบหลักฐานตั้งแต่แผนงานการเคลื่อนไหวกว้างของพระเจ้า ต่อมุขมูขุ่แรก ยุคโอนานท์ ยุคอับราฮัม ยุคโมเสสชนชาติอิสราเอล ต่อเนื่องมาจนถึงยุคปลายของชนชาติยิวและการปรากฏของพระคริสต์ในยุคพันธสัญญาใหม่จนถึงยุคปัจจุบัน เมื่อมองย้อนกลับไปเห็นได้ว่าแต่ละยุคสมัยพวกเขาต่างยึดถือพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสูงสุดของชีวิตมาโดยตลอด ดังนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์สำคัญและมีคุณค่ามหาศาลต่อผู้เชื่อทั้งหลายในยุคปัจจุบันด้วย

พระคริสตธรรมคัมภีร์ถือเป็นมาตรฐานในการตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของ คริสต์ศาสนศาสตร์ต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้เชื่อทั่วโลกทุกยุคทุกสมัย โดยอาศัยหลักการที่ว่า คริสต์ ศาสนศาสตร์ที่ดีนั้นจะต้องมีหลักคำสอนที่สอดคล้องกับความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และ สอดคล้องกับประวัติศาสตร์แห่งความรอดที่ถูกบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย (นิธิวัฒน์ โพธิ์ทอง, 2562)

งานวิจัยนี้ได้รับรวบรวมข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ เลือกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องเฉพาะเจาะจง สะท้อนให้เห็นถึงหลักคำสอนแห่งความจริง เรื่องเกี่ยวกับ บาปกรรม แสวงหาแนวทางหลักความเชื่อที่ถูกต้องเรื่องบาปกรรมเพื่อสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่ดี นอกจากแหล่งข้อมูลพระคริสตธรรมคัมภีร์ครบถ้วนรอบด้านแล้ว ผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยแหล่งข้อมูล อ้างอิงจากหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ตลอดจนนำมาสู่บริบทใกล้เคียงในสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน และนำแหล่งข้อมูลดังกล่าวมาเทียบเคียง คัดสรรคเนื้อความให้เป็นเนื้อเดียวกัน และมีจุดประสงค์ที่ สอดคล้องกัน เพื่อให้ผลงานการสร้างคริสตศาสนศาสตร์ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.1.2 หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ เรื่องบาปกรรม

การศึกษาเรื่องบาปกรรมจากหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และมุมมองของคริสตจักรลูเธอรัน แรน หมายถึงการศึกษาจากเอกสาร วรรณกรรม ที่ถูกเขียนขึ้นโดยนักศาสนศาสตร์แต่ละยุคสมัยผ่าน ทางความรู้วิชาการ หรือประสบการณ์ชีวิตจริง เช่น หนังสือ วารสาร บทความ และสื่อการสอนต่าง ๆ เมื่อศึกษาครบถ้วนแล้วดึงข้อมูลประเด็นที่เกี่ยวข้องเฉพาะเจาะจงมาเป็นเอกสารอ้างอิงในเรื่องที่เรา จะศึกษา

การใช้แหล่งข้อมูลจากหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ จำเป็นและมีความสำคัญต่อเนื้อหาเพื่อทรง คุณภาพของงานวิจัยเพราะสามารถตอบใจทฤษฎีให้งานเขียนมีหลักฐานที่เป็นเหตุเป็นผลน่าเชื่อถือได้ และข้อมูลรอบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้อ่าน

แนวทางสำหรับการศึกษาข้อมูลจากหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่น ๆ โดยการสังเกต วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพร้อมกับใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเครื่องมือตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อช่วยให้ เราป้องกันการอ้างอิงข้อมูลที่บิดเบือนไปจากความจริงของพระคริสตธรรมคัมภีร์ และยังช่วยให้เราสร้าง คริสต์ศาสนศาสตร์ที่ดีปลอดภัยจากความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ เนื่องจากช่วงเวลาที่เรากำลังศึกษา หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ เป็นเวลาที่เรารับข้อมูลใหม่ ๆ เข้ามาในสมอง ตื่นเต้นกับความรู้ วิชาการ อาจส่งผลให้ลืมตัวลุ่มหลงในทฤษฎีคำสอนใหม่ ๆ จนลืมตรวจสอบความจริงที่สอดคล้องกับ

คำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และประวัติศาสตร์แห่งความรอดที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ อย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบันได้

3.1.3 บริบทสังคมไทยในปัจจุบันเรื่องบาปกรรม

การศึกษาเรื่องบาปกรรมเกี่ยวข้องกับความท้าทายที่เกิดขึ้นกับชีวิตของผู้เชื่อที่อยู่ในบริบทสังคมไทยปัจจุบัน หมายถึง การศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้คริสเตียนไทยมีหลักความเชื่อและรูปแบบชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับการนับว่าเป็นผู้เชื่ออย่างแท้จริง เช่น ปัจจัยด้านวิถีชีวิตที่เติบโตมาแบบชาวไทยพุทธ ปัจจัยด้านพื้นเพของศาสนาดั้งเดิมที่พัฒนามาเป็นวัฒนธรรมของคนไทย และ ปัจจัยด้านการกลมกลืนศาสนาเข้าด้วยกัน เป็นต้น

สังคมไทยยึดถือระบบโครงสร้างความเชื่อที่ไม่แน่นอนดูเหมือนความเชื่อถูกผสมผสานเข้าด้วยกันจากหลายศาสนา เช่น เวลาคนไทยขอพร จะขออำนาจจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ “สากลโลก” ซึ่งเข้าใจได้ว่าคนไทยยินดีขอรับพรจากทุกศาสนาบนโลกนี้ กล่าวคือ รวมแหล่งพระพรจากทุกศาสนามาอยู่ที่สังคมไทยแม้แต่คริสเตียนไทยก็ยังสับสนในกลุ่มคณะของตนเองแสวงหาความลุ่มหลง ความอัศจรรย์หรือ ปราบฏุกการณ์เหนือธรรมชาติ และไม่มีจุดยืนที่แน่นอนในความเชื่อ

การศึกษาบริบทสังคมไทยอย่างถี่ถ้วนจากวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตด้านความเชื่อจากสมัยอดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยเน้นข้อมูลสังคมปัจจุบันเป็นประเด็นหลักของการศึกษาก็จะช่วยให้ผู้ศึกษาสามารถสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ดีมีชีวิตและตอบสนองได้อย่างตรงประเด็นต่อสถานการณ์สังคมไทยในปัจจุบัน

3.2 สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

เมื่อได้ศึกษาครบถ้วนเกี่ยวกับบาปกรรมจากแหล่งข้อมูลทั้ง 3 แหล่ง คือ พระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ร่วมกับมุมมองคริสตจักรลูเธอรัน และบริบทที่เหมาะสมต่อสังคมไทยปัจจุบัน แล้วนำข้อมูลวรรณกรรมต่าง ๆ มาวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทยที่สอดคล้องกับความจริงที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ อธิบายขยายความจากหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และ นำมาประยุกต์ใช้ในบริบทสังคมไทยให้เกิดผลมากที่สุด ตลอดจนอันเป็นศาสนศาสตร์ที่ดีมีชีวิตตรงประเด็นและสอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน หรือ สามารถเป็นคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ตอบสนองต่อบริบทไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม คือ

เปลี่ยนแปลงชีวิต ความคิด ความเชื่อ และการประพฤติปฏิบัติ กล่าวรวม ๆ แล้ว ศาสนศาสตร์ที่ดีมี ชีวิตสามารถเปลี่ยนแปลงคนทุกคนให้เป็นพลเมืองดีของสังคมได้ ส่วนในบริบทของคริสเตียนไทยการ มีคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทยจะช่วยให้คริสเตียนไทยมีความเข้าใจและมีจุดยืนที่ มั่นคงในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ช่วยป้องกันความผิดเพี้ยนในความเชื่อหลักสำคัญของคริสเตียน และช่วยให้ปลอดภัยจากอิทธิพลหลักคำสอนอื่น ๆ ที่ขัดแย้งกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ รวมถึงช่วย ป้องกันไม่ให้หลงระเหิงอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม หรือระบบความเชื่อที่ถูกบิดเบือนมา โดยตลอด เช่น เรื่องบาปกรรม หรือ ผลของกรรม เป็นต้น เมื่อจุดยืนมั่นคง มีภูมิคุ้มกันที่คุ้มกัน ปลอดภัยผู้เชื่อทั้งหลายสามารถพัฒนาระบบความเชื่อไปในทางที่ถูกต้องสอดคล้องกับพระคริสตธรรม คัมภีร์ ชีวิตผู้เชื่อจะไม่หันไปเหมาเหมือนอย่างโลกนี้แต่จะมีรากฐานความเชื่อที่มั่นคงต่อตนเอง ครอบครัว คริสตจักร ชุมชนแห่งผู้เชื่อ และสังคมของคริสเตียนในประเทศไทย

แนวทางการดำเนินงานมีส่วนสำคัญในการวางโครงสร้างของงานวิจัย และช่วยให้งานเขียน เป็นไปตามวัตถุประสงค์อย่างถูกต้องครอบคลุมเนื้อหาได้อย่างเจาะจงกระชับตามหัวข้อของงานวิจัย สำหรับขั้นตอนการดำเนินงานเริ่มต้นศึกษาข้อมูลเอกสารจาก “พระคริสตธรรมคัมภีร์” เพราะเป็น ข้อมูลที่ครอบคลุมความจริงสูงสุดทุกด้านโดยเฉพาะเรื่องบาปกรรม และช่วยให้คริสเตียนเข้าใจอย่าง ถูกต้องเที่ยงตรงพร้อมกับยืนยันอยู่บนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นผู้ชี้ขาดตัดสินทุกเรื่องในชีวิต แห่งความเชื่อ ถัดมาได้ยกหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่น ๆ เพราะผู้วิจัยมองว่านักศาสนศาสตร์ทั้งหลาย ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันล้วนเป็นพยานว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ถูกต้องเสมอและได้อธิบายถึงเรื่อง บาปกรรมที่สอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ในแง่มุมที่แตกต่างกันออกไปสามารถช่วยให้ความจริง ที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทรงคุณค่ามากยิ่งขึ้น ส่วน บาปกรรมและบริบทที่เหมาะสมกับ สังคมไทยในปัจจุบันเป็นเรื่องใกล้ตัวและมีบทบาทมากกับคริสเตียนที่อยู่ในสังคมไทยในปัจจุบัน เมื่อ มองดูชีวิตของคริสเตียนทำให้สะท้อนคิดว่ารูปแบบชีวิตในฐานะผู้เชื่อยังอ่อนแอซึ่งมีความจำเป็นต้อง เสริมภูมิคุ้มกันด้านความเชื่อเพื่อต้านอิทธิพลต่าง ๆ ที่รุมเร้าเข้าในชีวิต และสุดท้ายเป็นการสร้าง คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย เป็นการกล่าวถึงแนวทางการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ ที่ดีและมีชีวิตในเรื่องบาปกรรมโดยอาศัยพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพื้นฐานสำคัญของการสร้าง และผู้ ส่งเสริมสนับสนุนเนื้อหาการสร้างให้มีคุณภาพมากขึ้นโดยอาศัยข้อมูลจากหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ดังกล่าวตีวงแคบเข้ามาอยู่ในบริบทที่ใกล้เคียงกับสังคมไทย เพื่อ ประโยชน์สูงสุดต่อคริสเตียนที่อยู่ในสังคมไทย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ศึกษามาเกี่ยวกับคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย จากแหล่งข้อมูลพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และบริบทที่เหมาะสมกับสังคมไทย พบว่าสิ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย อย่างน้อยมี 3 ประการดังต่อไปนี้

4.1.1 รากฐานความเชื่อไม่มั่นคง

จากการวิเคราะห์พบว่าสาเหตุหนึ่งที่คริสเตียนไทยขาดการเข้าใจเรื่องบาปกรรม อย่างเท่าที่ควร อันเป็นเพราะว่าการรับข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างไม่เป็นระบบ มีประโยชน์หนึ่งที่เหล่าผู้เชื่อทั้งหลายพูดบ่อยครั้งเมื่อสนทนาเรื่องความรอดความว่า “ความเชื่อเท่านั้นที่เพียงพอ แล้ว ส่วนอื่น ๆ ไม่สำคัญอะไร” ที่เป็นเช่นนี้ก็อาจเป็นเพราะในชุมชนคริสเตียนมีหลากหลายคณะ นิกาย และแต่ละคณะก็มีจุดยืนหลักคำสอนของตนเองที่แตกต่างกันไป และมีหลักคำสอนที่เหมือนกัน และต่างกันพอสมควรในกลุ่มคริสเตียนด้วยกันเอง เช่น บางคนไม่เชื่อและไม่สอนเรื่อง “บาป กำเนิด” หรือ บางคนสอนว่าพิธีบัพติศมา พิธีมหาสนิท เป็นเพียงแค่สัญลักษณ์ไม่สำคัญเท่ากับความเชื่อ แต่ขณะที่อีกคณะหนึ่งมองว่าพิธีบัพติศมาและมหาสนิทเป็นเรื่องสำคัญสุดของผู้เชื่อทั้งหลาย เพราะพวกเขาเชื่อว่าเป็นพิธีที่สถาปนาขึ้นโดยพระเยซูคริสต์มาพร้อมคำสั่งว่าให้กระทำอย่างนั้น จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา หรือ บางคนก็เน้นพระคุณมากเกินไปจนใช้ชีวิตตามใจปรารถนาไม่เป็นชีวิตแห่งการถวายเกียรติแด่พระเจ้า หรือบ้างก็เน้นพระวิญญาณมากเกินไปแสวงหาการอัศจรรย์ต่าง ๆ นานาจนลืมนิจจริงของชีวิตไป นี่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ชาวคริสตในเมืองไทยสับสนในความเชื่อและตามมาด้วยคำถามมากมายในสังคมของผู้เชื่อทั้งหลายเพราะขาดการเข้าถึงศาสนศาสตร์ระบบ หรือ หลักความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียนอย่างจริงจัง

ผลของการขาดหลักความเชื่อพื้นฐานคริสเตียนก็เหมือนกับขาดอะไหล่รถยนต์ที่สำคัญไป มัน จะใช้การไม่ได้อย่างเท่าที่ควร หรือ อาจใช้การไม่ได้เลย เช่น ขาดล้อ น้ำมัน คันเร่ง เป็นต้น

เช่นเดียวกับผู้ที่นับว่าเป็นคริสเตียน แต่ถ้าขาดพื้นฐานที่สำคัญไปก็ไม่สามารถตั้งอยู่ได้อย่างมั่นคง ผลที่ตามมาจะเป็นผู้เชื่อแบบหันไปเหมาเห็นอะไรแปลกปลอมก็รับไว้ก่อนส่วนจะผิดหรือถูกต้องกันที่หลัง ดังนั้นเข้าใจได้ว่าคริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่มีความเชื่อแบบผสมผสานกลมกลืนศาสนาโดยไม่รู้ตัว เหมือนกับบริบทสังคมไทยที่เป็นอยู่ขณะนี้ ยกตัวอย่าง เช่น หากมีการสูญเสียบางอย่างเข้ามาในชีวิต กระแสความเชื่อฟุ้งทันทที่ว่านั้นเป็นเพราะบาปกรรมที่ได้ก่อไว้ในอดีตได้สำแดงผลนั้นในปัจจุบัน หรือบางคนเชื่อขนาดว่าบาปกรรมของพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ได้ส่งผลมาถึงชั่วลูกชั่วหลาน เป็นต้น

4.1.2 ผลกระทบจากอิทธิพลความเชื่อเดิม

จากการวิเคราะห์พื้นเพความเชื่อเดิมของคริสเตียนไทย มาจากพุทธ-พราหมณ์-ฮินดู และภูตผีปีศาจ และลัทธิต่าง ๆ สารณัญ บุญเกียรติ (2017) ได้อธิบายรูปแบบความเชื่อในสังคมไทย ว่า คนไทยนับถือศาสนาแบบผสมผสานความเชื่อรวมกันและพัฒนาလာเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมทางความเชื่อที่ถือปฏิบัติกันมาจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยเห็นด้วยว่าคนไทยยอมรับทุกศาสนาต่าง เชื่อว่าทุกศาสนาดี เพราะ “ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี” ตัวอย่างเห็นได้ในขณะขอพระจะกล่าวว่ “ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วสากลโลกจงบันดาลอานวยพรแก่ท่าน” สารณัญ บุญเกียรติ (2017) ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า

คนไทยเชื่อเรื่องวิญญาณต่าง ๆ ที่อยู่เหนือธรรมชาติ เหนือสิ่งของและเหนือสิ่งมีชีวิต เช่น วัตถุศักดิ์สิทธิ์ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และคนไทยยังมองว่าอำนาจศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายมีความจำกัดในด้านสถานที่ ด้านเวลา และด้านวิธีการ เมื่อใดก็ตามที่กระทำพิธีกรรมทางความเชื่อ ก็เชื่อด้วยว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นจะช่วยให้พ้นจากวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต แต่ไม่อาจช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากผลกระทบได้

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่า เป็นความจริงที่คริสเตียนไทยหลายคนมักจะจำกัดความศักดิ์สิทธิ์(บริสุทธิ) เกี่ยวกับ สถานที่ วันเวลา และปีเดือน เช่น คู่แต่งงานที่เคยหลับนอนด้วยกันแล้วไม่อนุญาติให้จัดพิธีแต่งงานในโบสถ์ เพราะเชื่อว่าโบสถ์เป็นสถานที่บริสุทธิ์ หรือ การจัดงานขึ้นบ้านใหม่ พิธีถวายขอบพระคุณพระเจ้า ก็จะเลือกวันที่เป็นมงคลตามที่ปรากฏในปฏิทิน นี่เป็นเพียงแค่ตัวอย่างบางประการที่คริสเตียนไทยผู้มักอยู่ในความเชื่อแบบไทยพุทธ

“กฎแห่งกรรม” เป็นความเชื่อหลักของคนไทยที่นับถือพุทธศาสนาถึงแม้ไม่มีวิธีการใดที่ง่ายต่อการช่วยให้หลุดพ้นจากกรรมได้ แต่กระนั้นกฎแห่งกรรมก็กลายเป็นหัวใจหลักของคนไทยมาช้า

นาน และยังเป็นเหมือนค่านิยมของสังคมโดยอัตโนมัติ เช่น ประโยคในเนื้อเพลงตอนหนึ่งแต่งไว้ว่า “สุดแต่บุญแต่กรรม ฉันททำอะไรได้” หรือ ในละครทีวีเรื่องหนึ่งได้พูดบ่อยครั้งว่า “เจ้าจะหนีเจ้ากรรมนายเวรไม่พ้นหรอก” หรือ ละครเรื่อง “กรงกรรม” เป็นต้น

4.1.3 ขาดคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

จากการวิเคราะห์พบว่าคริสเตียนไทยส่วนใหญ่เติบโตมาในสังคมของวัฒนธรรมไทย “กฎแห่งกรรม” เป็นหนึ่งในความเชื่อหลักของคนไทยที่นับถือพุทธศาสนาและส่งผลอิทธิพลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยและความเชื่อนี้เองถูกแพร่หลายเข้ามาในชุมชนของผู้เชื่อทั้งหลายทั้งที่ในเมืองใหญ่และชนบทผ่านทางคำสอน ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และผ่านทางสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ สื่อโซเชียล เป็นต้น

เมื่อวิเคราะห์ประสบการณ์ผู้เชื่อท่านหนึ่งที่ครอบครัวเผชิญกับการสูญเสียอย่างรุนแรงที่เล่าไว้ตอนต้น ทำให้เห็นว่าท่านมีความเชื่อเรื่องกรรมคล้ายกับคำสอนพุทธศาสนา ทั้งนี้ก็เพราะความไม่เข้าใจเรื่องบาปกรรมอย่างถูกต้องชัดเจนบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงสำคัญว่าเป็นความหมายเดียวกับ “กฎแห่งกรรม” หรือ คริสเตียนบางคนที่มีเข้าใจเรื่องนี้บ้าง แต่ความเข้าใจแบบคลาดเคลื่อนจนอาจนำไปสู่ทัศนคติด้านลบต่อตนเองและมองชีวิตให้จมอยู่ภายใต้ของกฎของบาปกรรมและลดคุณค่าของชีวิตลงแบบไร้ค่าเหมือนอย่างปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะลืมความจริงที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า มนุษย์ทุกคนมีคุณค่าต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมอไม่ว่าสภาพของมนุษย์จะเป็นเช่นไรก็ตามต่างจากมาตรฐานสังคมวัดคุณค่าของมนุษย์โดยอาศัยวัตถุที่จับต้องได้ อาศัยบารมี อำนาจ และ เกียรติยศศักดิ์ศรี เป็นต้น หากครอบครัวของคริสเตียนไม่เข้าใจเรื่องบาปกรรมอย่างถ่องแท้จะส่งผลต่อชั่วลูกชั่วหลานไปอย่างไม่จบไม่สิ้น นั่นก็สำคัญได้ว่าสังคมผู้เชื่อทั้งหลายไม่มีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า แท้ที่จริงโดยพระเยซูคริสต์ที่ถูกต้องรับบนกางเขนนั้นได้ยกบาปของเราไปเพื่อให้เราเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง

4.2 แนวทางที่เหมาะสมต่อการสร้างความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย

เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ 3 ด้านที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อเรื่องบาปกรรมในบริบทไทยแล้ว ผู้วิจัยได้สังเคราะห์หาแนวทางที่เหมาะสมต่อการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทยที่สามารถช่วยให้คริสเตียนไทยรับการเสริมสร้างความเชื่อใหม่อยู่บนรากฐาน

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งแนวทางการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ดีและมีชีวิตอย่างน้อยมี 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

4.2.1 สร้างรากฐานความเชื่อให้มั่นคง

ผู้วิจัยเห็นว่าหาก“รากฐานความเชื่อไม่มั่นคงสังคมของผู้เชื่อจะพังตนเองมากกว่าพึ่งในพระคุณของพระเจ้า” พึ่งตนเองหมายถึงการมโนภาพคิดไปเองและตัดสินทุกเรื่องจากมุมมองและความคิดความเข้าใจของตนเอง ส่วนพึ่งในพระคุณของพระเจ้า หมายถึงพึ่งพาในพระสัญญาและสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยไว้ผ่านทางพระคริสตธรรมคัมภีร์และใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสูงสุดในการตรวจสอบและตัดสินทุก ๆ เรื่องให้กับชีวิต

จากการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้เห็นว่าคริสเตียนไทยขาดรากฐานความเชื่อที่สำคัญหมายถึง การขาดความเข้าใจ “หลักความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียน” โดยเฉพาะเรื่องบาปกรรม หลักความเชื่อพื้นฐานเป็นรากฐานของความเชื่อและการดำเนินชีวิตของคริสตชนสากลโลก ดังนั้นจำเป็นที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรจะสร้างความเข้าใจให้มากพอ เพื่อเป็นแนวทางจุดยืนของความเชื่อที่ตนนับถืออยู่ และช่วยป้องกันการบิดเบือนข้อเท็จจริงในความเชื่อตามหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์

การสร้างรากฐานความเชื่อมั่นคงควรจะเรียนรู้อย่างเป็นระบบครอบคลุมสาระสำคัญแห่งความเชื่อในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ยากอบ แมกแกแล (2012) กล่าวว่า หลักความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียนมีอยู่หลายเรื่องหลายประเด็น ซึ่งสามารถเรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบ เช่น ตรีเอกานุภาพ การทรงสร้าง แผนการทรงไถ่ คริสตจักร นมัสการ ความเชื่อ ความบาป การบังเกิดใหม่ การกลับใจใหม่ การเป็นผู้ชอบธรรม การทรงเรียก การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฯลฯ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเลือกหลักความเชื่อสำคัญบางประเด็นที่ใกล้ชิดกับสังคมไทยในปัจจุบันมากที่สุด ได้แก่ ความเชื่อบาปกรรม และการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า

“ความเชื่อ” สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ยากอบ แมกแกแล (2012) ความเชื่อคือความจริงที่แท้จริง แม้ว่าเราไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยกำลังของเราแต่เชื่อตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางพระคริสตธรรมคัมภีร์ เทียบ (ฮบ.4:16, ยน.1:12-13,3:16,11:26-27, กจ.16:69) และพระคริสตธรรมคัมภีร์เปิดเผยอีกว่าความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ตอบสนองด้วยการยอมรับเชื่อฟังและประกาศเป็นพยานในสิ่งที่เราเชื่อนั้น ดังนั้นพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระเจ้าเดียวที่เป็นความจริงสูงสุดเหนือพระอื่นใดในสากลโลก เอเฟซัส 4: 6 กล่าวว่า พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระ

บิดาของทุกคน พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน ดูเพิ่มเติม (อฟ.1:19-22) ดังนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายมีพระเจ้าองค์นี้เพียงองค์เดียวเท่านั้นไม่สามารถมีพระอื่นใดได้ หรือ นับถือพระเจ้าหลายองค์ในเวลาเดียวกันไม่ได้เหมือนกับลัทธิพหุนิยม ถ้าเป็นแบบนี้ก็เท่ากับว่าลักษณะความเชื่อแบบผสมผสานส่งผลให้รากฐานความเชื่อไม่มั่นคง

“บาป” ในพระคริสตธรรมคัมภีร์สามารถวิเคราะห์ได้เป็นสองมิติ มิติแรกบาปเป็นความต้องการของมนุษย์ที่อยากจะเป็นอย่างอื่นโดยไม่ต้องมีพระเจ้า (ปฐมก.3:1-13) เราทั้งหลายเกิดมาจากเผ่าพันธุ์ของคนบาปเราเรียกบาปนี้ว่า “บาปกำเนิด” (สดด.51:5) ด้วยเหตุผลนี้เองพระเยซูคริสต์ได้เข้ามาในโลกเพื่อชำระบาปของเราให้สะอาดและพระวิญญาณ (บัพติศมา) เพราะถ้าไม่บังเกิดใหม่จะเข้าส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ (ยน.3:1-20) เมื่อเข้าส่วนในการเกิดใหม่กับพระเจ้าแสดงว่าบาปกำเนิดได้ถูกกำจัดเสียสิ้นโดยพระเยซูคริสต์ หรือ อาจารย์เปาโลเรียกว่าถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า นี่เป็นพระคุณอันแสนประเสริฐที่เป็นมาโดยพระองค์ และพระเจ้าต่างหากเป็นผู้หาทางออกให้เราโดยพระคริสต์ที่บนกางเขนนั้น เมื่อนำมาเทียบกับหลักกฏแห่งกรรมของพุทธศาสนาที่ว่ากรรมใดใครก่อชชาตินี้คนนั้นรับกรรม หรือ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ข้อสังเกตพบว่าหากเรามองผิวเผินก็จะดูเหมือนความหมายของบาปคล้ายคลึงกัน แต่ศึกษาอย่างละเอียดเชิงลึกก็จะพบว่าต่างกันอย่างสิ้นเชิงไม่สามารถนำคำสอนเรื่องบาประหว่างพุทธศาสนากับคริสต์ศาสนาผสมผสานกลมกลืนกันได้

มิติที่สองถึงแม้เราพ้นบาปกำเนิดโดยการช่วยเหลือของพระองค์บนไม้กางเขนแล้วก็ตามตราบเท่าที่เรายังอยู่ในโลกแห่งบาปและต้องต่อสู้กับบาปทั้งชีวิตจนสิ้นลมหายใจเรียกว่าบาปแห่งการประพฤติ โรม 3:10-12 อาจารย์เปาโล กล่าวว่าทุกคนเป็นคนบาป ไม่ว่าจะเป็ชาติใด ศาสนาใด หรือแม้แต่ศีลธรรมใด เพราะความบาปไม่ใช่เพียงการกระทำเท่านั้น แต่เกิดขึ้นอยู่ในจิตใจก่อนแล้ว และสำแดงออกมาเป็นผลลัพธ์ด้านลบ ผลของบาปคือความพยายามทำให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า และของเรากับเพื่อนบ้านต้องแยกจากกัน (รม.1:18.5:12, อฟ.2:12, 2ทธ.2:16-17) เมื่อย้อนดูมุมมองคริสเตียนไทยเรื่องบาปราวกับนิยามความหมายของบาปเชิงวัตถุนิยม หรือ สิ่งที่ต้องสัมผัสได้ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วตามกระแสความเชื่อสังคมในปัจจุบัน ในที่สุดเรื่องกฎแห่งกรรมเข้ามามีส่วนในความเชื่อของคริสเตียนไทยแบบไม่รู้ตัว

“การเป็นผู้ชอบธรรม” พระธรรม โรม 3:28-30 ให้ความหมายอย่างชัดเจนว่า ความชอบธรรมเป็นสิ่งที่คนบาป(มนุษย์)ไม่มี เพราะเขาเป็นคนบาป แต่พระเจ้านับเขาเป็นคนชอบธรรมเพราะพระเยซูคริสต์ อธิบายต่อไปว่าความชอบธรรมเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำต่อคนบาป หรือ พระเจ้า

ทรงมอบสิทธินั้นแก่คนบาปขณะที่เขาไม่สมควรจะได้รับ ความจริงแล้วเราไม่สามารถได้รับการอภัยบาปและความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยคุณงามความดี การประพฤติ หรือ การชดใช้บาปด้วยตัวเราเอง แต่เราได้รับการอภัยบาป และเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยพระคุณที่เราได้รับผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (บทแถลงศรัทธาแห่งอ็อกสเบิร์ก, 1987)

มุมมองของผู้วิจัยพบว่าพระเจ้าทรงมอบสิทธิอันยิ่งใหญ่นี้ให้กับเราในขณะที่เราเป็นคนบาปไม่เพียงเท่านั้นผู้เชื่อถูกสร้างให้กลายเป็นสิ่งใหม่ ๆ ทั้งสิ้นทุกด้าน เช่น ฝ่ายเนื้อหนัง ฝ่ายวิญญาณ เชื้อชาติ ศาสนา ขนบธรรมเนียม ฯลฯ (2คร.5:17) เราได้รับสิ่งนี้ก็เพราะพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ เมื่อวิเคราะห์ลักษณะมุมมองคริสเตียนไทยในประเด็นนี้ราวกับว่าพวกเขายังไม่ได้ถูกสร้างใหม่อย่างแท้จริงทั้ง ๆ ที่ได้รับการบังเกิดใหม่ในพระเจ้าแล้วก็จริง อาจเป็นเพราะยึดอารมณ์ความรู้สึกตนเองเป็นที่ตั้งมากกว่ายึดตามพระสัญญาของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ผลที่ตามมาอาจนำไปสู่การโทษตนเอง ลดคุณค่าของตนเอง แสวงหาแนวทางช่วยให้ตนเองดูดีขึ้น มีค่ามากขึ้นตามสังคมของวัตถุนิยม และเมื่อไม่ได้ตามความคาดหวังก็นำไปสู่การลืมนพระเจ้าและเอาพระต่าง ๆ ที่สามารถตอบสนองความต้องการอย่างเร่งรัดและเห็นผลอย่างรวดเร็วมาแทนที่สุดท้ายกลายเป็นผู้เชื่อที่ผสมผสานความเชื่อรวมเป็นอันเดียวอย่างแยกไม่ออก

4.2.2 สร้างความเข้าใจเรื่องบาปกรรมระหว่างค่านิยมทางสังคมกับคริสต์ศาสนา

จากการวิเคราะห์ความเชื่อของคริสเตียนไทยส่วนใหญ่มีเบื้องหลังมาจากพุทธศาสนา และลัทธิต่าง ๆ เช่น ภูตผีเทวดา เทพเจ้า ผสมผสานรวมกันจนแยกไม่ออกว่าสิ่งใดเป็นแก่นแท้สำหรับที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ โดยธรรมชาตินิสัยของคนไทยเชื่อคนง่ายชอบแสวงหาปรากฏการณ์ที่อยู่เหนือธรรมชาติ เมื่อได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ก็อยากทดสอบเพื่อให้มีประสบการณ์กับสิ่งนั้น หรือ ต้องการสัมผัสให้เห็นกับตา เช่น ฟิ่งหมอดู ไสยศาสตร์ การขอขมาเจ้าที่เจ้าทาง และการใช้คาถาอาคม เป็นต้น อาจจะกล่าวได้อีกมุมหนึ่งว่าความเชื่อของคนไทยสลับซับซ้อนเข้าใจยาก เท่าที่วิเคราะห์ได้ คือ ศาสนากลายเป็นเรื่องของวัตถุนิยม ดีชั่ววัดกันที่ขนาดและผลลัพธ์ของวัตถุนั้น ๆ และบางอย่างอยู่เหนือเหตุผลที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยความรู้วิชาการ และกระแสความเชื่อดังกล่าวมีส่วนน้อยที่อยู่ในหลักคำสอนที่แท้จริงของพุทธศาสนา เหตุใดเป็นเช่นนั้น? อาจจะเป็นเพราะว่าคนไทยอยู่ห่างไกลจากพระไตรปิฎกหรือไม่? แน่แน่นอนมีน้อยคนที่สามารถศึกษาและเรียนรู้เกี่ยวกับคัมภีร์ของเขา แม้แต่พระสงฆ์ก็ยากที่อ่านและเข้าใจพระไตรปิฎกอย่างแท้จริง

ปรากฏการณ์ดังกล่าวล้วนเกิดขึ้นภายใต้อำนาจของพุทธศาสนาเป็นรากฐาน และจากความสำเร็จถูกพัฒนาขึ้นมาเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีวัฒนธรรมในเมืองไทยที่ถือปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้ เช่น ประเพณีลอยกระทง วันสงกรานต์ วันไหว้ครู วันกินเจ เป็นต้น เข้าใจได้ว่าทุกประเพณีมีความหมายที่ถอดความมาจากหลักความเชื่อพุทธศาสนาทั้งสิ้น ดังนั้นคริสเตียนไทยต้องระมัดระวังในการเข้าร่วมประเพณีวัฒนธรรมของคนไทย

สำหรับคริสเตียน พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสตชน ถึงแม้คนส่วนใหญ่ไม่ได้ใกล้ชิดกับพระคริสตธรรมคัมภีร์และศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง แต่อย่างน้อยก็ได้ฟังคำเทศนาของศิษยาภิบาลทุกอาทิตย์ หรือ ร้องเพลงชนิดเนื้อเพลงบรรยายถึงเรื่องราวของพระเจ้าก็เป็นการติดสนิทกับพระองค์ และการอธิษฐานประจำวัน เป็นต้น ความเชื่อในคริสต์ศาสนามีพระเจ้าองค์เดียวไม่สามารถรวมกับพระอื่นได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสำคัญที่สุดของชีวิต และพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นคำตอบของชีวิตผู้เชื่อทั้งหลาย ส่วนประเพณีวัฒนธรรมกับความเชื่อทางคริสต์ศาสนาจะอยู่คู่กันเสมอ แต่ไม่ผสมรวมกันเป็นเนื้อเดียว ยกตัวอย่าง เช่น รางรถไฟต้องมีสองเส้นคู่ขนานกัน ขาดข้างใดข้างหนึ่งไม่ได้ แต่ไม่ผสมรวมกัน หากจะเทียบพระคริสตธรรมคัมภีร์ เหมือนกับพระบัญญัติกับพระกิตติคุณ กล่าวคือ อยู่คู่ขนานไปด้วยกันขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ แต่พระบัญญัติกับพระกิตติคุณก็ไม่ผสมกันด้วยเช่นกัน สำหรับเรื่องบาปพระคริสตธรรมคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจน คือ “บาปกำเนิดและบาปที่เกิดจากการประพฤติ” ซึ่งต่างจาก “บาปกรรม” ในความหมายของพุทธศาสนา หรือ ค่านิยมของสังคมไทยในปัจจุบัน

4.2.3 สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทคริสเตียนไทย

จากการวิเคราะห์เรื่องบาปกรรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็มีการใช้คำนี้ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างพระธรรม มีคาห์ 1:13 “ชาวเมืองลาคีชเอ๋ย จงเทียมน้ำเข้าที่บรณบ เจ้าเริ่มสร้างบาปกรรมให้แก่บิดาของศิโยนเพราะได้พบปรรตการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า”(พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน, 1971) และ ในพระธรรม โรม 1:18-32 อาจารย์เปาโลใช้คำว่า “กรรมชั่วของมนุษย์ชาติ” ซึ่งเป็นลักษณะผลกรรมในชีวิตนี้ไม่ใช่กรรมในชาติที่แล้ว หรือ ผลของบาปกรรมในมุมมองของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดูเพิ่มเติม (กท.6:7-10) กล่าวไว้ว่าเรากระทำสิ่งใดก็จะได้รับสิ่งนั้นเป็นผลตอบแทนในขณะที่เราดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้หรือภาษาพุทธเรียกว่า ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วเฉพาะในชีวิตนี้ไม่เกี่ยวข้องกับชาติใด ๆ ซึ่งแตกต่างจากความหมายของบาปกรรมในหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนา

เทียบคำสอนของพระเยซูในพระธรรม ยอห์น 9:1-3 พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (1971) ความว่า

ขณะพระองค์เสด็จไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด? พระเยซูตรัสตอบว่า ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาก่อนที่ทำการบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา

จากที่ศึกษาไว้ในตอนต้นพระคริสตธรรมชี้ชัดว่า “บาป” คือผลที่เกิดขึ้นจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า หรือ มนุษย์ล้มลงในบาป (ปฐมก 3:1-24) และ “กรรม” ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหลังจากมนุษย์มีบาป เช่น รู้ว่าทั้งคู่เปลือยกายจึงเกิดความอาย เกิดความกลัว เอวากกล่าวโทษงูที่ล่อลวง อาดัมกล่าวโทษเอวาวาฐานนำผลไม้มั้ให้กิน มีการฆ่าสัตว์เพื่อนำขนสัตว์ปกปิดร่างกายทั้งคู่ และคาอินได้ฆ่าอาเบลน้องแท้ ๆ ของตน (ปฐมก 4:1-16) และผลกระทบแห่งความชั่วร้ายนี้ได้เพิ่มทวีคูณมากขึ้นท่ามกลางมนุษยชาติทั้งหมดจนถึงปัจจุบันที่เรียกว่า “ความทุกข์” เทียบ “ความทุกข์เป็นผลของบาป” (สาธัญญ บุญเกียรติ, 2017, น. 180)

หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ท่านหนึ่งกล่าวถึงบาปไว้ว่า abar ในภาษาเดิม หมายถึง ล่วงละเมิดคำสั่ง และ Chata ในภาษาเดิม หมายถึง การผิดเพี้ยนที่พระเจ้าทรงวางไว้ (มิลลาร์ด เจ.อิริคสัน, 2009) เช่นเดียวกับมนุษย์คู่แรกล่วงละเมิดคำสั่งของพระเจ้าโดยการกินผลไม้มั้แห่งรู้ดีรู้ชั่ววันนั้น และส่งผลให้เป้าหมายที่พระเจ้าวางไว้สำหรับมนุษย์เปลี่ยนไป หรือ มนุษย์เป็นเหตุให้เป้าหมายของพระเจ้าเปลี่ยนไป เฮ็นรี แคลเรนซ์ ทีเชน (2005) ได้กล่าวถึงกฎของบาปสองแบบ ได้แก่ กฎของบาปธรรมชาติเริ่มขึ้นตั้งแต่มนุษย์คู่แรก และ กฎของบาปจริยธรรม ซึ่งเป็นบาปทั่วไป บาปต่าง ๆ มีหลากหลายชนิดมากมายแต่สามารถจัดอยู่ในบาปสองแบบดังที่ เฮ็นรี แคลเรนซ์ ทีเชน กล่าวไว้ ส่วนคริสตจักรลูเธอรันอธิบายว่า “บาป” คือความปรารถนาของมนุษย์ที่ต้องการเป็นอิสระโดยไม่ต้องพึ่งพระเจ้า หรือ แสวงหาวิถีทางพึ่งตนเอง เทียบ(อาดัมเอวา) ส่วน “กรรม” ผลที่ได้จากตัวบาป คือ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าแยกจากกัน มนุษย์จึงไม่สามารถดำเนินบนมาตรฐานของพระเจ้าได้ และเมื่อขาดความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์จึงประพฤติตามความต้องการของตนเองอันเป็นเหตุให้ผลของบาปทวีคูณเพิ่มขึ้น (บทแถลงศรัทธาแห่งอ็อกสเบิร์ก, 1987) ต่างจากความบาปในคำสอนของพุทธศาสนาสอนว่า “บาป” คือการประพฤติผิดศีลข้อห้ามทางพุทธ

ศาสนาที่เกิดขึ้นจากความคิด จิตใจ ความรู้สึก และการประพฤติ ซึ่งรวมถึงความผิดในชาติก่อน ชาตินี้ และชาติหน้า และ “กรรม” คือผลลัพธ์แห่งความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตโดยต่อเนื่องกันตั้งแต่กรรมในชาติก่อน กรรมปัจจุบัน และกรรมที่มีผลในอนาคตอย่างไม่จบไม่สิ้น วิธีที่จะช่วยให้หลุดพ้นบาปกรรม ได้แก่ การรักษาศีล สะเดาะเคราะห์ และการทำบุญสะสมความดี เพื่อทดแทนกรรมที่ได้สะสมเอาไว้ในทุกชาติ แต่กระนั้นก็เห็นได้ชัดว่าไม่สามารถหลุดพ้นจากกรรมต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ด้วยอาศัยกำลังของมนุษย์ ดังภาษิตพุทธศาสนาที่พูดกันในสังคมว่า “สุดแล้วแต่บุญแต่กรรมเถิด”

คริสเตียนทั้งหลายต้องกลับมาพิสูจน์ความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรมตามที่ได้ศึกษามาในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 เล่มแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการทรงสร้างและมนุษย์ล้มลงในความบาป ตลอดจนศาสนศาสตร์เรื่องบาปกำเนิดของอาจารย์เปาโลในพระธรรมโรมได้บันทึกไว้มากกว่า 3-4 บท บาปประเภทนี้อาจารย์เปาโลเรียกว่า “อาดัมตัวเก่า” และในพระธรรมฮีบรูได้กล่าวเพิ่มเติมใจความสำคัญว่า พระเจ้าทรงประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นปูโลहितนิรันดร์เหนือกว่าปูโลहितในพันธสัญญาเดิม พระคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งเดียวและสมบูรณ์นิรันดร์ตลอดไป ฉะนั้นวิธีที่ช่วยให้เราหลุดพ้นจากบาปต่าง ๆ ได้โดยอาศัยเชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอันมหัศจรรย์นิรันดร์ของเรา คือทรงไถ่อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ว่าบาปกำเนิด หรือ บาปต่าง ๆ ที่เกิดจากการประพฤติ และผลของบาปไม่มีอิทธิพลใด ๆ เหนือผู้เชื่ออีกต่อไปเพราะอาจารย์เปาโลยืนยันแล้วว่าสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายเราอยู่ที่พระคุณ พ้นจากพระพิโรธของพระเจ้า หรือ เรียกว่าไม่ได้อยู่ที่พระบัญญัติ แต่อย่างไรก็ดีขณะที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราดำเนินชีวิตต่อไปบนโลกนี้ต่อไปเรายังต้องต่อสู้กับตัวเองเพื่อให้หลีกเลี่ยงการประพฤติผิดในความบาปต่าง ๆ และมีชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าทุกวันเวลา

“ถ้าอย่างนั้นเราจะว่าอย่างไร เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ? เปล่าเลยเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์ เพราะฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาแล้วในความตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว ในการตายอย่างพระองค์เราก็จะเข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้น

จากตายอย่างพระองค์ เรารู้แล้วว่าคนเก่าของเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้วเพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไปและเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย เรารู้ว่าพระเจ้าทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายแล้วพระองค์จะไม่ตายอีก ความตายจะไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ต่อไป ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปครั้งเดียวเพียงเป็นพอ แต่ซึ่งพระองค์ทรงชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงชีวิตสนิทกับพระเจ้า ในทำนองเดียวกันพวกท่านจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้าเหมือนคนที่เป็ขึ้นมาจากตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ”(มธ.28:1-14, พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 1971)

มาร์ติน ลูเธอร์ (2007) กล่าวว่า ให้เราใช้พระบัญญัติสิบประการในการพิจารณาบทบาทชีวิตของเราว่ากำลังอยู่ในฐานะใดแล้วถามตนเองว่าได้ทำผิดข้อใดบ้างหรือเปล่าและเราควรสรรหาความผิดบาปทุกสิ่งแม้กระทั่งสิ่งที่เราได้ทำโดยไม่รู้ตัว และอาจารย์เปาโลสอนว่า อย่าหลงเลยคนที่พูดว่าตนไม่มีบาปแสดงว่า เขากำลังหลอกตนเอง หรือ แม้จะหลอกตนเองได้แต่หลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ และพระเยซูคริสต์ทรงสอนว่าผู้ที่มองหญิงด้วยใจกำหนดก็ถือว่าบาป แสดงให้เห็นว่าไม่มีทางที่เราจะเป็นคนบริสุทธิ์ได้ด้วยอาศัยกำลังของตนเอง

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังที่กล่าวมาข้างต้นพบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้คริสเตียนมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในเรื่องบาปกรรมได้แก่ รากฐานความเชื่อไม่มั่นคง บริบทอิทธิพลความเชื่อเดิมมีบทบาทแทรกซึมเข้ามาในความเชื่อ และการขาดความเข้าใจเรื่องบาปกรรมอย่างแท้จริงจากคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ส่วนแนวทางที่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างน้อยมี 3 แนวทางดังต่อไปนี้ วิธีแรก สร้างรากฐานความเชื่อคริสเตียนให้มั่นคงโดยอาศัยหลักความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียนบนพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิธีที่สอง สร้างความเข้าใจรูปแบบและกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความเชื่อทางศาสนาของคนไทยที่กลายเป็นชนบทร่วมประเพณีวัฒนธรรมของบริบทไทยและแยกแยะความจริงถูกต้องบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิธีสุดท้าย สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่อง

บาปกรรมที่เหมาะสมต่อบริบทไทย เพื่อคริสเตียนไทยได้เรียนรู้เข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับบาปกรรม บนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ถึงแม้เราเคยล้มลงในความบาปก็ยังมีโอกาสให้กลับใจใหม่และ สรรภาพบาปเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพระเจ้าได้ทุกเวลาโดยผ่านทางพระคุณ และความรักจากพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่อง “สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทย” โดยอาศัยแหล่งข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ รวมถึงมุมมองคริสตจักรลูเธอรัน ที่สอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์พบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อเรื่องบาปกรรมในบริบทของคริสเตียนไทยอย่างน้อยมี 3 ปัจจัย ดังนี้

5.1.1 รากฐานความเชื่อคริสเตียนไม่มั่นคง

สืบเนื่องจากคริสเตียนไทยอยู่ในสังคมที่มีค่านิยมสูงเกี่ยวกับกระแสวัฒนธรรมและความเชื่อแบบผสมผสานรวมกันส่งอิทธิพลต่อผู้เชื่อในสังคมไทยเป็นอย่างมาก ถึงแม้เปลี่ยนศาสนาแล้วก็จริงยังมีกลิ่นไอความเคยชินของศาสนาเดิมอยู่ เพราะผู้เชื่อขาดรากฐานความเชื่อที่มั่นคง ขาดการเรียนรู้หลักความเชื่อพื้นฐานคริสเตียน และขาดการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ ความสำคัญของรากฐานมัทธิว 7:24-27 สร้างบ้านไว้บนฐานที่มั่นคง (บนหิน) และสร้างบ้านไว้บนฐานที่ไม่มั่นคง (บนทราย) เพราะฉะนั้นคริสเตียนในสังคมไทยจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่หันมาสนใจกับพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยเฉพาะหลักความเชื่อพื้นฐานคริสเตียนให้มากขึ้น ตลอดจนผู้รับใช้ หรือ ผู้นำคริสตจักรควรเห็นความสำคัญของเรื่องนี้และสร้างบทเรียนเพื่อสอนสมาชิกและผู้เชื่อทั้งหลายได้เรียนรู้เข้าใจอย่างชัดเจนก็จะช่วยสุขภาพด้านวิญญาณเข้มแข็งมั่นคงลดปัญหาเรื่องความสับสนในความเชื่อแม้เขาจะเผชิญในสถานการณ์ใดก็ตาม

5.1.2 อิทธิพลของศาสนาเดิม

อิทธิพลของศาสนาเดิมได้ทำลายความเชื่อของคริสเตียนไม่น้อยในบริบทของสังคมไทยเพราะศาสนาของคนไทยเดิมนับถือศาสนาผี กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ภายหลังศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พุทธเข้ามาอิทธิพลกลายเป็นความเชื่อแบบพุทธ-พราหมณ์-ผีที่ผสมผสานเข้าด้วยกันนอกจากนี้คน

ไทยยังทิ้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือธรรมชาติผ่านทางวัตถุศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ และถูกพัฒนากลายเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีวัฒนธรรมของคนไทยที่ถือปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้ ดังนั้นคริสเตียนไทยหากไม่แยกแยะและระมัดระวังก็อาจจะส่งผลให้ความเชื่อถูกบิดเบือนไปจากความจริงที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนไว้ เรื่องบาปกรรม ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่คริสเตียนต้องแยกแยะอะไรเป็นสาระสำคัญของคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์และอะไรเป็นสาระสำคัญของประเพณีวัฒนธรรม ไม่สามารถนำความเชื่อคริสต์ศาสนามาผสมผสานกลมกลืนกับหลักคำสอนศาสนาอื่น ๆ หรือ ประเพณีวัฒนธรรมไทยได้

5.1.3 คริสเตียนไทยขาดศาสนศาสตร์ที่ดีและมีชีวิตเรื่องบาปกรรม

เนื่องจากคริสเตียนไทยเติบโตมาในสังคมของวัฒนธรรมไทยที่มีค่านิยมสูงเรื่อง “กฎแห่งกรรม” และเป็นหลักการดำเนินชีวิตสำคัญของพุทธศาสนา และอิทธิพลความเชื่อนี้เองถูกแพร่หลายเข้ามาในชุมชนของผู้เชื่อทั้งหลายทั้งที่ในเมืองใหญ่และชนบท ส่งผลกระทบต่อคริสเตียนสับสนในความเชื่อเรื่องบาปกรรม ทั้งนี้ก็เพราะความไม่เข้าใจเรื่องบาปกรรมอย่างถูกต้องชัดเจน และการไม่เข้าใจเกิดขึ้นเพราะขาดศาสนศาสตร์ที่ดีและมีชีวิตเรื่องบาปกรรมในบริบทไทย หรือ ผู้เชื่อบางคนมีความเข้าใจบ้าง แต่ลักษณะเข้าใจแบบคลาดเคลื่อนไม่ตรงกับความจริงที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องบาปกรรม เพราะฉะนั้นหากคริสเตียนละเลยศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วการดำเนินชีวิตในฐานะเป็นผู้เชื่อก็ไม่ต่างอะไรกับคนทั่วไปที่เข้าใจเรื่องบาปกรรมตามค่านิยมของสังคมไทยทุกวันนี้

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากที่ศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของวิจัยนี้พบว่าปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ที่กล่าวมานี้เป็นปัญหาที่อยู่ในอันดับต้น ๆ ที่ส่งผลกระทบด้านลบให้กับความเข้าใจเรื่องบาปกรรมของคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในสังคมไทย คือ สับสนในความหมายและลักษณะต่าง ๆ เรื่องบาปกรรมระหว่างคำสอนของพุทธศาสนา ค่านิยมทางสังคม และความจริงที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดังนั้น เพื่อหาแนวทางเพื่อการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทไทยที่สามารถตอบสนองความต้องการทางด้านความเข้าใจเรื่องบาปกรรมในบริบทคริสเตียนไทยโดยอาศัยแนวทางการสร้างอย่างน้อยมี 3 ประการ ดังนี้

5.2.1 สร้างรากฐานความเชื่อให้มั่นคง

รากฐานความเชื่อจะมั่นคงอยู่ได้โดยเริ่มต้นจากฐานที่มั่นคง สำหรับรากฐานของบริบทคริสเตียน คือ หลักความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียน ซึ่งประกอบด้วย ตรีเอกานุภาพ การทรงสร้าง แผนการทรงไถ่ คริสตจักร นมัสการ ความเชื่อ ความบาป การบังเกิดใหม่ การกลับใจใหม่ การเป็นผู้ชอบธรรม การทรงเรียก การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฯลฯ เป็นต้น (ยากอบ แมกแกล, 2012) หลักความเชื่อพื้นฐานคริสเตียนนี้สำคัญและมีอิทธิพลมากต่อผู้ที่ถูกนับว่าเป็นผู้เชื่อทุกคน เพราะเป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักการดำเนินชีวิตของคริสเตียนทุกคน หากปราศจากการเข้าใจส่วนนี้ นั่นก็หมายความว่าขาดพื้นฐานความเชื่อที่สำคัญไปส่งผลให้ความเชื่อตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ไม่แน่นอน

ส่วนวิจัยชิ้นนี้ได้มุ่งเน้นเลือกการสร้างฐานที่มั่นคงเรื่องบาปกรรมบนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ และเหมาะสมกับบริบทคริสเตียนไทย ซึ่งได้นำเสนอความหมาย ความสำคัญและลักษณะต่าง ๆ ของบาปกรรมรวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากบาปตามคำสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์พร้อมกับอ้างอิงพยานหลักฐานจากงานเขียนของหลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ มาสนับสนุนและเทียบเคียงกับความเข้าใจเรื่องบาปกรรมของคริสเตียนในบริบทไทย

5.2.2 สร้างความเข้าใจใหม่เรื่องบาปกรรมระหว่างค่านิยมทางสังคมกับคริสต์ศาสนา

ปัจจุบันเรื่องบาปกรรมในสังคมไทยกลายเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีวัฒนธรรมของคนไทย และค่านิยมของสังคมไปเสียแล้ว แม้แต่การสร้างละครทีวี ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ นิยมชมชอบเรื่องบาปกรรม เช่น ละครล่าสุดเรื่อง “กรงกรรม” ที่กำลังเปิดฉายในโทรทัศน์ทีวีสีช่อง 3 อุบัติเหตุบนท้องถนน การฆ่าข่มขืน การเล่นวิญญาณคนตาย รวมถึงประสบการณ์ชีวิตของผู้เชื่อท่านหนึ่งที่เกิดการสูญเสียอย่างรุนแรงในครอบครัว ปรากฎการณ์เหล่านี้คนไทยล้วนแล้วแต่สำคัญว่าเป็นผลแห่งกรรมในอดีตชาติที่แล้วตามทันช่วงชีวิตในชาตินี้ และผู้ใดสร้างกรรมไว้ในชาตินี้ย่อมต้องนำไปชดใช้ในชาติหน้าอย่างไม่มีรู้จัก นี่เป็นลักษณะและผลลัพธ์ที่เรื่องบาปกรรมตามคำสอนพุทธศาสนา หรือค่านิยมของสังคมไทยในปัจจุบัน ส่วนคริสต์ศาสนาสอนว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงลักษณะบาปหลัก ๆ ไว้มี 2 ประเภท ได้แก่ บาปกำเนิด และบาปที่เกิดจากการประพฤติ และพบศัพท์ที่ใช้คำว่า “บาปกรรม” ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์หลายตอนด้วยเช่นกัน บาปกรรมในความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ต่างจากบาปกรรมในคำสอนพุทธศาสนา หรือ ค่านิยมทางสังคมอย่างสิ้นเชิง เพราะไม่ได้เกี่ยวกับบาปกรรมในชาติก่อน ชาตินี้ หรือชาติหน้าแต่อย่างใด เพียงแค่ผลของบาปกรรมในช่วงชีวิตในโลกนี้เท่านั้น และแนวทางการหลุดพ้นบาปกำเนิด บาปที่เกิดจากการประพฤติได้โดย

การฟังในพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มิใช่เป็นการหลุดพ้นบาปได้ด้วยการฟังตนเอง

5.2.3 สร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมที่เหมาะสมกับบริบทคริสเตียนไทย

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า “บาป” คือผลที่เกิดขึ้นจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า หรือ มนุษย์ต้องการเป็นอิสระโดยไม่ต้องฟังพระเจ้า (ปฐมก.3:1-23) และ “กรรม” คือ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหลังจากมนุษย์มีบาป เช่น อาดัมและเอวารู้ว่าทั้งคู่เปลือยกายอยู่จึงเกิดความอาย เกิดความกลัว เอวกล่าวโทษูที่ล่อลวง และคาอินได้ฆ่าอาเบลน้องแท้ ๆ ของตน (ปฐมก.4:1-16) พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงลักษณะของบาปไว้ 2 ประเภท ได้แก่ บาปกำเนิด และบาปที่เกิดจากการประพฤตินอกจากนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เราพบการใช้ศัพท์คำว่า “บาปกรรม” หลายตอน เมื่อศึกษาอย่างละเอียดพบว่ามีความหมายเดียวกับบาปกำเนิดและบาปที่เกิดจากการประพฤตินอกจากนี้ อาจารย์เปาโลยืนยันอย่างหนักแน่นว่าเราทั้งหลายที่เชื่อสามารถหลุดพ้นจากอำนาจของบาปเหล่านี้ได้โดยฟังในพระคุณของพระเจ้า

หลักคำสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ มิลลาร์ด เจ.อิริคสัน (2009) ระบุว่าบาปในภาษาเดิม หมายถึง ล่วงละเมิดคำสั่ง และการผิดเพี้ยนที่พระเจ้าทรงวางไว้ เช่นเดียวกับมนุษย์คู่แรกล่วงละเมิดคำสั่งของพระเจ้าโดยการกินผลไม้แห่งรู้ดีรู้ชั่วนั้น และส่งผลให้เป้าหมายที่พระเจ้าวางไว้สำหรับมนุษย์เปลี่ยนไป เฮ็นรี แคลเรนซ์ ทีเซ่น (2005) ระบุว่ากฎของบาปมี 2 แบบ ได้แก่ กฎของบาปธรรมชาติเริ่มขึ้นตั้งแต่มนุษย์คู่แรก และ กฎของบาปจริยธรรม ซึ่งเป็นบาปทั่วไป คริสตจักรลูเธอรันอธิบายว่า “บาป” คือ ความปรารถนาของมนุษย์ที่ต้องการเป็นอิสระโดยไม่ต้องฟังพระเจ้า หรือ แสวงหาวิถีทางฟังตนเองเทียบอาดัมเอวา ส่วน “กรรม” ผลที่ได้จากตัวบาป คือ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าแยกจากกัน มนุษย์จึงไม่สามารถดำเนินบนมาตรฐานของพระเจ้าได้ และเมื่อขาดความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์จึงประพฤติตามความต้องการของตนเองอันเป็นเหตุให้ผลของบาปทวีคูณเพิ่มขึ้น นี่เป็นแหล่งข้อมูลบางส่วนที่กล่าวถึงเรื่องบาปกรรมที่สอดคล้องกับคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์

คริสเตียนไทยเติบโตมาในโลกของพุทธศาสนา ประเพณีวัฒนธรรม และค่านิยมอื่น ๆ ในสังคมไทย และค่านิยมเรื่องบาปกรรมเป็นปัจจัยหลักที่สร้างความสับสนวุ่นวายให้กับความเชื่อ และความเข้าใจเรื่องบาปกรรมของคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ดังนั้นคริสเตียนจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้แยกแยะความหมาย ความสำคัญ และผลลัพธ์ที่ได้จากบาปกรรมอย่างชัดเจนระหว่างพุทธ

ศาสนากับคริสต์ศาสนา ดังเช่น “บาปกรรมและผลลัพธ์ที่ได้จากบาปกรรม” ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ สอนต่างจากคำสอนของพุทธศาสนา ประเพณีวัฒนธรรม และค่านิยมทางสังคมเช่นเดียวกัน เพื่อจะ แก้ไขผลกระทบเหล่านี้ที่มีอิทธิพลเหนือชีวิตคริสเตียนไทย และสามารถนำพวกเขาให้กลับมาอยู่ ภายใต้บรรทัดฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์อีกครั้งโดยการสร้าง “คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรม ในบริบทไทย”

5.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร หากต้องศึกษาความเข้าใจของคริสเตียนไทย เกี่ยวกับ “บาปกรรม” ให้ชัดเจนขึ้น ควรมีการวิจัยภาคสนามเพื่อศึกษาว่าคริสเตียนไทยในปัจจุบันมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไรและส่งผลกระทบต่อชีวิตของคริสเตียนไทยในด้านต่างๆ อย่างไรบ้าง นอกจากนั้นควรมีการศึกษาวิจัยในหัวข้ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เข้าใจวิถีชีวิตด้านความเชื่อ เรื่องบาปกรรมของคนไทยมากขึ้นโดยได้เสนอแนะ 3 หัวข้อไว้ดังต่อไปนี้

1. คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในบริบทชาติพันธุ์
2. คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องบาปกรรมในมุมมองของคริสตจักรคณะอื่น ๆ นอกเหนือจาก คริสตจักรลูเธอรัน
3. คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องอื่น ๆ ที่คริสเตียนไทยได้รับผลกระทบจากความเชื่อของผู้คนใน สังคม เช่น โศคลง ไสยศาสตร์ ความร่ำรวย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการศาสนาพิธี. (1996). *คู่มือนมัสการและศาสนาพิธี*. กรุงเทพฯ : เกียรติกรการพิมพ์.
- เจ. ไอ. แพคเกอร์. (1997). *ศาสนศาสตร์ฉบับย่อ*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- เจฟฟ์ บลันด์. (1998). *พระกิตติคุณยอห์น อรรถาธิบายโดยละเอียดพร้อมเจาะลึกเบื้องหลังการเขียน*. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.
- ดร.แมน พงศ์อุตม. (1991). *ศาสนาของโลก การแสวงหาคูณค่าแห่งชีวิตของมวลมนุษย์*. กรุงเทพฯ : สุริยบรรณ.
- ท.เลียงพิบูลย์. (2517). *กฎแห่งกรรม*. กรุงเทพฯ : พุทธอุปถัมภ์การพิมพ์.
- ธวัช เย็นใจ. (2007). *บทเรียนจากยอห์น*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ที่รินนัส จีพี.
- นิธิวัฒน์ โพธิ์ทอง. (2562). *คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้าในบริบทสังคมไทย*. เชียงใหม่ : วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ.
- บรรจบ กุสาวดี. (2012). *คู่มือประกอบการสอนหลักข้อเชื่อพื้นฐานคริสตจักรลูเธอร์แรน*. กรุงเทพฯ : พระคริสต์ธรรมลูเธอร์.
- ป. อ. ปยุตโต พระพรหมคุณาภรณ์. (2554). *เชื่อกรรม รู้กรรม แก่กรรม*. กรุงเทพฯ : จันนทร์เพ็ญ.
- ประसान ต่างใจ. (2537). *ชีวิตหลังความตาย*. กรุงเทพฯ : กรีนพีซ.
- พงษ์ศักดิ์ ลิ่มทองวิรัตน์. (1987). *บทเพลงคร่ำครวญแห่งฮอกสเบิร์ก*. กรุงเทพฯ : มิซซันลูเธอร์แรน
- พระพิพัฒน์ปริยัตยานุกุลกวีเอกแห่งจังหวัดระยอง. (2536). *พุทธศาสนสุภาษิตคำกลอน*. กรุงเทพฯ : ลานอโศก เพรส กรุป.
- พุทธทาสภิกขุ ปัญญานันทภิกขุ. (2517). *คุณธรรมของชีวิตที่งดงาม*. กรุงเทพฯ.

- พูลศักดิ์ สุขทรัพย์ทวีผล. (2559). *ความเชื่อ ศาสนา คุณธรรม จริยธรรม อาเซียน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- พื้น ดอกบัว. (2539). *ศาสนเปรียบเทียบ*. กรุงเทพฯ : โสภณการพิมพ์ .
- ภณกุล ภาควณวรรกิตดี. (2555). *พุทธพาณิชย์และไสยพาณิชย์ในพระพุทธศาสนาเชิงปฏิบัติของไทย : กรณีศึกษาวัดในจังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาร์ติน ลูเธอร์. (2007). *คำสอนความเชื่อคริสเตียนฉบับย่อ*. มูลนิธิลูเธอร์นเฮอริเทจ.
- มิลลาร์ด เจ.อีริคสัน. (2009). *ศาสนศาสตร์คริสเตียน*. กรุงเทพฯ : พระคริสตธรรมกรุงเทพ
- ยากอบ แมกแล. (2012). *รากฐานมั่นคงแห่งความเชื่อคริสเตียน*. กรุงเทพฯ : พระคริสตธรรมลูเธอร์
- เรด แจคสัน. (2015). *แนะแนวศึกษาพระธรรมยอห์น*. กรุงเทพฯ : สุริยบรรณ.
- เลนนาร์ด เพียร์ซัน. (2557). *วิธีการอรรถาวิเคราะห์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ กิตติคุณยอห์น*. เชียงใหม่ : วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี่.
- ศรีบัว บัวโรย. (2559). *ศาสนศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- สติฟ ซ็อคโกลานตี. (2555). *จากตถาคตถึงเยซู*. แปลโดย เดโบร่า ฟุงลัดดา. ม.ป.ท. : Discover Media.
- สาธัญญ บุญเกียรติ. (2017). *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว มุมมองใหม่*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- เสรี หล่อกันภัย. (1999). *ความเชื่อ ความรัก และความหวังสุดท้าย*. กรุงเทพฯ : สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
- แสง จันทร์งาม. (2013). *พระพุทธศาสนาจากพระโอษฐ์*. กรุงเทพฯ : จันทร์เพ็ญ.
- เอชรา โมทนาพระคุณ. (2020). *ทำความเข้าใจภาษากรีก*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- เฮ็นรี่ แคลลเรนซ์. (2005). *ศาสนศาสตร์ระบบ*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.

เฮนรี เอ. เวอร์คเลอร์. (2009). *หลักการตีความพระคัมภีร์*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ที่รันทันสการพิมพ์ จีพี.

Alex Varughese. (2016). *ค้นพบสู่การสำรวจโลกของพระคัมภีร์ใหม่ชุมชนและความเชื่อ*. กรุงเทพฯ : สุริยบรรณ.

Paul Benware. (1988). *สำรวจพระคัมภีร์ใหม่*. แปลโดย วัลลภา อรุโรทยานนท์. กรุงเทพฯ : มูลนิธิคริสตจักรคณะแบ็บติสต์.

ประวัติผู้เขียน

นายพีรชชัย แสนทวีเดช เกิดเมื่อวันที่ - เดือน - พ.ศ 2530 (ค.ศ.1987) ปัจจุบันอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 480 หมู่ 6 ตำบลทรายขาว อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย รหัสไปรษณีย์ 57120 เป็นสมาชิกสมทบมูลนิธิคริสตจักรลูเธอร์แรนบ้านใหม่ห้วยหลวงท่าฮ่อ

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเวียงป่าเป้าวิทยาคม

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตร 3 ปี พระคริสตธรรมลาหู่ภาค 21

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี พระคริสตธรรมลูเธอร์ กรุงเทพฯ

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2551 – 2554 นักศึกษาฝึกงานคริสตจักรบ้านแม่ฝักแหละ อำเภอแม่สรวย

พ.ศ. 2555– 2559 นักศึกษาฝึกงานคริสตจักรหลักสี่, คริสตจักรพระกรรณาคูณ, คริสตจักรอิมมานูเอล และคริสตจักรท่าฮ่อ

พ.ศ. 2560-2564 เป็นผู้รับใช้ประจำคริสตจักรลูเธอร์แรนบ้านใหม่ห้วยหลวงท่าฮ่อ

ประสบการณ์ในการรับใช้พระเจ้า

เป็นผู้รับใช้ประจำคริสตจักรลูเธอร์แรนบ้านใหม่ห้วยหลวงท่าฮ่อ